COSMIN BAIU

LUMEA GANDACILOR

COSMIN BAIU

LUMEA GANDACILOR

Cuprins

Pagina de titlu

Lumea Gândacilor (La miezul nopţii, #2)

I.

II.

III.

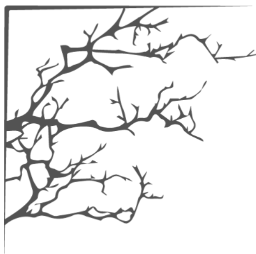
IV.

V.

EPILOG

About the Author

LUMEA GÂNDACILOR

I.

"Deschide uşa!...."

Lovituri puternice în geamuri, pereţi şi în tăblia de lemn a uşii, o cacofonie de sunete violente.

"Ieşi afară din cameră!...."

Poc...poc....Buf...Buf....Buffff!....

Telefonul cu fir începe să sune strident, atât de tare, de parcă ar avea propriul sistem de amplificare.

"Deschide uşa!...."

"Deschide geamurile!"

"Trezeşte-te!"

Țârrrrrr!.....Țârrrrrrrr!.......Țârrrrrrr!......

O piatră aruncată în fereastra reuşeşte să spargă o bucată de geam şi cade cu zgomot înăuntru, pe podeaua de lut, la numai câţiva centimetri de patul în care domnul C doarme profund.

Ca la un semnal, ochii i se deschid larg, speriaţi şi hăituiţi. Se răsuceşte într-o parte, întinde mâna pe noptieră, înşfacă telefonul şi-l aruncă cu forţă înspre uşă. Aparatul se învârte prin aer, bine lansat, însă zborul său este frânt de cablul prins în perete. Cade cu zgomot pe jos şi reîncepe să sune în duşmănie.

"Deschide uşa sau o spargem!" ţipă o voce groasă. "Ştim că eşti acolo, te vedem prin geam!"

C se ridică în capul oaselor şi îşi sprijini picioarele goale pe podeaua rece. Nu-şi putu stăpâni un fior de frig, în cameră sunt cel mult 5-6 grade. Nici plapuma cea grea, de lână, nu a făcut faţă frigului în timpul nopţii, s-a trezit de nenumărate ori doar pentru a constata că nu există nicio soluţie la valurile de frig ce par a veni de peste tot.

Se uită la fereastra ciobită, prin care acum pare să nu mai intre vreo lumină. Acolo, într-o fremătare continua sunt cel puţin 4-5 capete de gândaci negri, mari cât cele de om, cu cleştii rozalii frecând, zgâriind suprafaţa geamului. Ochii lor implacabili, de un negru ca noaptea, sclipesc

stins în lumina difuză a dimineţii de iarnă, precum boabele proaspete de struguri.

“S-a trezit!”, ţipă o voce ascuţită, pe un ton triumfător. “Să punem mâna pe el, fraţilor!...Spargeţi odată uşa, ce mai aşteptaţi!...”

Vocea, ce pare să vină din spatele peretelui lângă care este lipit patul, este acoperită de ţipetele vesele ce se aud de pretutindeni. Telefonul începe să sune mai tare, tot mai hotărât să-i acopere pe toţi.

C se ridică cu greu din pat şi se întinse. Este un tip înalt şi bine făcut, uşor adus de spate, de parcă ar duce cu el o mică parte din problemele lumii. Căscă prelung şi începu să-şi lepede pijamalele, fără să aibă vreo idee unde ar putea să-i fie hainele de stradă.

Bubuiturile în uşă se înteţiră, cei de afară par să-şi fi pierdut răbdarea.

“Intrăm peste tine, C!”, grohăie o voce baritonală, uşor şifonată, ce se transformă într-o serie de horcăituri şi expectoraţii. “La dracu’ cu ţigările...”, se aude în cele din urmă aceeaşi voce, ceva mai înăbuşită.

Peretele de lângă pat începe să se deformeze înspre interior şi bucăţele de mortar se împrăştie peste aşternuturile îngălbenite.

“Aşa, aşa!”, râde o voce necunoscută. “Intraţi peste el, este sigur înăuntru!...Dărâmaţi totul dacă este nevoie!...”

Gaura din perete se lărgeşte tot mai mult şi în cele din urmă îşi fac apariţia doi cleşti negri, lucioşi ca o ţeavă de puşcă.

“Nu iarăşi voi....”, oftă C, în timp ce-şi localiză hainele prăbuşite pe spătarul unui scaun. O pereche de blugi negri şi un tricou Hanes de aceeaşi culoare, asta e tot ce a purtat în ultima vreme. Le mirosi şi strâmbă uşor din nas, hainele au nevoie urgentă de o spălare, iar el trebuie să facă un duş. Însă momentul nu este cel mai potrivit, asta e clar!...

Telefonul trântit la pământ are carcasa spartă, iar discul de plastic i-a zburat undeva sub scaun, cu tot cu şurub. Continuă însă să sune diabolic, precum sirena fabricii la prima oră a dimineţii, absurd de tare. C îl privi o vreme, încercând să se convingă că cel sau cei care sună nu au nicio legătură cu scena ce se desfăşoară în jurul său. Se aplecă, ridică receptorul şi-l duse la ureche:

- Alo?!

Un hohot de râs grosolan îi sparse timpanul, încât o vreme rămase năuc, cu mâinile atârnate pe lângă corp. Chiar şi la distanţă de un metru de urechi, hohotele de râs ce se revarsa din receptor se aud tare, asurzitor.

- Pune receptorul la ureche!, lătră pe un ton imperativ o voce de la geam. Ascultă ce ţi se spune! Acum!!! Execută imediat ordinele!...

C apropie treptat receptorul de singura ureche cu care mai auzea. Îl ţinu totuşi la oarecare distanţă, întrucât se auzea destul de bine.

- Ce doriţi, vă rog?, întrebă el politicos. Cu ce vă pot ajuta?!

Horcăielile de râs încetară, iar la capătul celălalt al firului păru a se da o luptă între mai mulţi indivizi care doreau să i se adreseze personal.

“Lasă-mă pe mine să vorbesc, tu ai râs suficient, ţi-ai terminat treaba....”, se auzi o voce subţire, feminină.

“Ba eu vreau să-i vorbesc, sunt un fost coleg de serviciu, trebuie neapărat să-i spun că a plecat şi a lăsat reportajul neterminat....suntem foarte supăraţi şi vrem să-l acţionăm în instanţă....”

“Dă-mi mie receptorul, că vă rup braţele, piperniciţilor!”, se aude o voce baritonală, obişnuită să dea ordine.

Pentru o vreme păru a se isca o busculadă, timp în care C aşteptă liniştit, contemplând sutele de ochi ce îl privesc lacom prin fereastră. În cele din urmă, cineva a învins, pentru că se lăsă o linişte de câteva secunde, după care se auzi:

- C, mai eşti la aparat?

- Da, răspunse plictisit C, mă pregăteam să închid. Nu mi se pare civilizat să ţii un om în receptor pentru atâta vreme, mai ales că voi m-aţi sunat...

- Ne cerem scuze, se repezi vocea fără nume. Permite-mi să mă prezint: numele meu este Andrei şi îţi sunt prieten. Repet, prieten!... De fapt cu toţii îţi suntem prieteni, chiar dacă tu ai în acest moment o impresie cu totul greşită!

- Eşti sigur?, întrebă C şi îşi aprinse tacticos o ţigară, cu ustensilele pe care le găsise între timp în buzunarul din spate al blugilor. Aruncă o privire rapidă către gaura din perete ce continua să se lărgească. Adică, nu ştiu cum să vă spun, însă din locul în care stau acum nu aşa se văd lucrurile...

La capătul celălalt al firului se auziră din nou zgomote nefireşti, nişte clefăituri de fălci urmate de un râgâit prelung, satisfăcut. “Dă-te la o parte, că strici totul!...”, se auzi o voce pe un ton conspirativ.

- Pardon?, zâmbi fără să vrea C.

- Scuzeeee...., reveni vocea cea plăcută. Cum spuneam, eşti înconjurat de prieteni, cu toţii îţi vrem binele! Încetează să te mai opui şi deschide uşa! Ai nevoie de tratament specializat, tocmai ai suferit o cădere nervoasă

gravă. Faptul în sine nu este ieşit din comun, tuturor ni se poate întâmpla acest lucru, mai ales atunci când faci ceea ce ai făcut tu... Nu este o ruşine!

- Serios?, se miră sincer C.

Pentru o vreme rămase tăcut, neştiind ce să creadă. Poate vocea avea dreptate, când vine vorba de creierul uman, surprizele se pot ţine lanţ. Pumnul ăsta primitiv de materie cenuşie este capabil să creeze fantasme la nesfârşit, pe cât de spectaculoase sau înfricoşătoare, pe atât de lipsite de substanţă. Himere!...

“L-ai convins să deschidă uşa?”, se auzi în telefon o voce îngrijorată. “Nu încă, taci naibii din gură...”, i se răspunse.

- Deci?! Mergi te rog şi deschizi uşa de la intrare? Sau poate doar geamul... ce zici? Eşti în deplină siguranţă, trebuie să înţelegi asta. Ai nevoie urgentă de tratament!....Până nu va fi prea târziu!

Bubuiturile în uşă, care se opriseră preţ de un minut se reluară cu o şi mai mare ferocitate.

- Deschide!....Vom fi nevoiţi să spargem uşa!, strigară mai multe voci.

- Eşti un pericol pentru propria persoană, nu realizezi acest lucru, zbieră o voce îndepărtată, ce părea să vină de la un kilometru depărtare.

Între timp, gaura din perete fu lărgită atât de mult, încât o dihanie de gândac negru, cu ochi strălucitori, îşi vârî capul în cameră. Corpul său era însă mult prea mare pentru a-i permite să se strecoare cu totul înăuntru.

- Este aici, băieţi!, strigă el triumfător.

Fălcile zimţate, pline de var şi moloz, i se mişcau înainte şi înapoi cu o viteză înspăimântătoare.

“Băiatul ăsta e în stare să mă secţioneze în două dintr-o singură mişcare”, reflectă C uşor preocupat.

- Alo, alo! Mai eşti acolo?!, se auzi vocea cea calmă din receptor.

Cu ochii privind absent la gândacul înfiorător din perete C duse receptorul la ureche.

- Da, vă rog, zise el.

- Colegii mei ce vă privesc de la fereastră îmi spun că aveţi cheia pe masă. Luaţi-o şi deschideţi uşa! Credeţi-mă, este singura cale de a vă salva!

- Aşa e, aşa e, confirmă şi gândacul din perete, cu fălcile întinse înainte, pregătit să apuce.

- Aşa e, aşa e, cântară şi vocile gândacilor de la fereastră, ce îşi strecurau picioruşele lor negre prin spărtura ascuţită din geam.

C se uită pentru o clipă la receptor, se aplecă şi smulse telefonul din fir, după care îl azvârli cu forţă în capul gândacului din perete.

- Uite, vorbiţi între voi, zise el, după care scutură scrumul din ţigară.

Se apropie de masă şi se trânti pe singurul scaun din încăpere. Într-adevăr, pe masă, alături de o sticlă de whisky goală pe jumătate şi un pahar, se mai aflau câteva mucuri stinse de ţigară, aruncate la întâmplare şi o cheie de bronz, mare şi greoaie.

C îşi turnă la repezeală o duşcă de whisky pe care-o dădu peste cap. Spera ca arsura pricinuită să-l trezească din acest coşmar, însă cumva ştia foarte bine că acest lucru nu se va întâmpla vreodată.

- Deschide uşa odată!, urlă o voce foarte aproape de urechea lui cea amorţită.

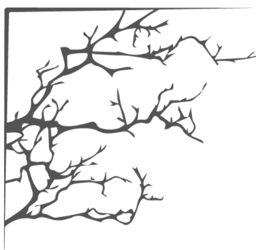
Uitându-se deasupra capului, observă amuzat cum tencuiala peretelui începu să se umfle, iar primele bucăţele de mortar sfărâmat îi căzură în păr.

„Un altul...”, oftă el cu ochii înlăcrimaţi de la alcool. Trase un fum din ţigară şi o scutură nervos de marginea mesei.

- Oare cum să procedez?...se întrebă el cu voce tare.

Întrucât nu avea nicio idee, îşi propuse să rememoreze întâmplările nebuneşti prin care trecuse în ultimele 24 de ore. Cine ştie, poate va găsi acolo o soluţie, ceva ce i-a scăpat şi care să-l ajute să scape cu viaţă şi acum...

Totul începuse într-o zi de luni foarte de dimineaţă când, după o petrecere cumplită în ajun, stropită din belşug cu alcool, C s-a trezit pentru a merge la serviciu.

II.

Când s-a trezit, afară era încă noapte.

Aprinse lumina chioară şi gălbuie a veiozei şi se uită la ceasul de pe noptieră: ora 6:33.

Înjură cu voce tare, dormise doar două ore. “Blestemate să fie petrecerile de duminică, de fiecare dată a doua zi la birou eşti un fel de zombie împăiat, gata să-şi verse maţele peste dosarele în lucru...”

Se târî în baie, se spălă pe dinţi, nu înainte de a se speria de chipul livid, încruntat şi cu ochii roşii ca sângele ce-l privea din oglindă. Îşi turnă din belşug apă rece ca gheaţa peste faţă, până când îşi mai reveni puţin. Îşi făcu o cafea la aparatul cu capsule din bucătărie şi o bău cu ochii privind în gol, adormit.

Afară e îngrozitor de frig, îşi aminti, şi multă zăpadă. Ce mai, e un ger de crapă pietrele! La plecarea de la petrecere, în urmă cu vreo trei ore, luase un tramvai, ce se opintise prin nămeţi tot timpul până acasă. Şoferul, binedispus, încercase să iniţieze o conversaţie, care însă s-a ofilit treptat, atunci când C s-a mulţumit doar să mormăie câteva cuvinte, ce puteau însemna orice.

Se despărţise de Dora...

Pur şi simplu, totul a picat ca o bombă cu neutroni în mijlocul petrecerii: toţi participanţii au dispărut, lăsând în urma camerele intacte şi goale, lipsite de sens şi conţinut. Nici măcar nu-si mai amintea motivul invocat de ea, probabil unul nesemnificativ pentru el. Aşa că totul se sfârşise, după zece ani împreună.

Fără să vrea, trânti ceaşca goală de tăblia mesei de sticlă, tresărind la sunetul absurd, neverosimil, ce sparse liniştea deplină a bucătăriei. “Întregul bloc încă doarme”, îşi zise C.

Se îmbracă în nişte haine oarecare, se încălţă cu nişte pantofi oarecare şi îşi aruncă peste umeri un palton vechi, negru şi gros, ca să-i ţină de cald. Se uită la ceas: trecuse o oră, era timpul să plece.

Câteva momente mai târziu ajunse în stradă, acolo unde întunericul, o penumbră ciudată şi densă, persista încă. Totul era îngheţat, în mod ciudat maşinile nu-şi făcuseră încă apariţia pe străzi.

Făcu câţiva paşi în direcţia metroului şi atunci îi văzu...

Şiruri întregi de gândaci negri, de talie mare şi foarte mare, înaintau pe trotuarul învăluit în ceaţă, mişcându-şi ritmat picioarele lor subţiri şi păroase. Inalţi- unii mai înalţi ca C- bine hrăniţi şi puternici, îşi ţineau capetele împodobite cu antene lungi în pământ, probabil încă adormiţi. Cu mici excepţii, nu vorbeau între ei, preferând să-şi urmeze traseul în tăcere.

După o pauză de câteva minute, în care C îi urmări cu gura căscată, îşi aduse totuşi aminte că întârzie la birou, aşa că îşi reluă mersul, cot la cot cu acele creaturi ciudate. Gândacii nu păreau conştienţi de prezenţa lui sau dacă erau, nu păreau impresionaţi, intrigaţi sau speriaţi, aşa cum era C. Îşi vedeau pur şi simplu de drum, cărându-şi elegant borsetele şi genţile diplomat.

La metrou la fel, C fu dat pe spate de o maree de gândaci ce tropăiau hotărâţi în direcţii contrare, fie pentru a ajunge la linia corespunzătoare, fie pentru a-şi plăti biletele la casierie sau pentru a se zgâi la panourile electronice suspendate de tavan. Ajuns în cele din urmă în vagon, C începu să audă primele conversaţii purtate într-o limbă perfect inteligibilă.

Mai întâi, îşi făcu apariţia un gândăcel mic, îmbrăcat în nişte zdrenţe oribile în culori ţipătoare, care se înfipse în mijlocul culoarului şi începu un cântecel, folosind o linie melodica veselă:

“Ajutaţi un biet sărman....
Mama a plecat de-acasă,
Tata e şomer pe-afară,
Şapte fraţi neîmbrăcaţi,
Zac în casă nemâncaţi.
Iară eu, un gândăcel,
Vă cânt iată-un cântecel,
Despre sărăcie,
Nicio bucurie”.

După ce termină de cântat, gândăcelul merse cu lăbuţa întinsă pe la fiecare ocupant al vagonului, fără să primească nimic. Ba un gândac mare şi gras, cu un ziar cât un cearşaf în faţă, îl şi goni, promiţându-i “că-i rupe el picioruşele dacă nu coboară la prima”.

În tot acest timp, C se gândi cât de lipsite de şanse sunt demersurile cerşetorului. “Cine să ajute un gândac şi cei şapte mizerabili fraţi ai săi? Să zică mersi că nu se înfurie careva şi-l striveşte, aşa cum se întâmplă mai mereu în lumea oame....”

Realiză brusc că raţionamentul lui porneşte de la o falsă ipoteză.

Îşi mută atenţia la vecina din dreapta, ce trăncănea pe o voce scăzută la telefon. Câteva fire blonde răsărite din creştetul chitinos şi negru al capului se răsfirau nepieptănate pe lângă antenele lungi, aflate în continuă mişcare pe sub scaun:

- Da, dragă, trebuie să citeşti această carte....Îţi garantez că te va scoate din starea în care te afli....

....

- Da, fată, este vorba despre gândirea pozitivistă, adică să te programezi să vezi binele peste tot.

Un gândac negru ca noaptea de vis-à-vis, care asculta şi el conversaţia blondei, din lipsă de altceva, începu să râdă mânzeşte. Cele patru mandibule zimţate i se deschiseră spasmotic, lăsând să i se scurgă din gura rozalie pe piept o zeamă limpede, de culoare verzuie. Blonda nu observă însă nimic şi îşi continuă argumentaţia:

- Uite cum scrie: când te trezeşti dimineaţa, scrii de zece ori pe o foaie de hartie, “Vreau să îmi crească salariul!”...Pliezi hârtia de patru ori, nu mai mult, după care o arzi la flacăra unei lumânări din ceară naturală de albine. Ascultă-mă bine, faci în fiecare zi chestia asta şi în câteva luni vei primi majorarea. Garantat!...

......

- Ei, normal că trebuie să te ţii de treabă, să fii un angajat model, etc, etc....Aaaa, am uitat să-ţi zic: trebuie să strângi tot acel scrum rezultat din ardere, să-l dizolvi într-un pahar cu apă de fântână şi să bei jumătate dimineaţa şi jumătate seara.

.....

- Nu, îţi face bine, îţi face bine, ascultă la mine. E verificat! Cumpără şi tu cartea, dragă! Ţi-aş da-o pe-a mea, însă urmez şi eu nişte ritualuri zilnice, trebuie să o am pe-aproape în caz că îmi scapă ceva. Pa, pusi, am ajuns la birou!....

Trenul opri în staţie şi C se îmbulzi împreună cu ceilalţi gândaci pe scările rulante. Puţeau îngrozitor, a bălegar şi pământ reavăn, cu atât mai puternic cu cât erau mai obosiţi, mai transpiraţi. Ajunşi pe trotuarul din faţa

clădirii de birouri, câţiva se strânseră unul într-altul, cu picioruşele lor mici şi ascuţite împreunate şi se sărutară, încrucişându-şi cleştii umezi, după care îşi urară “ne vedem diseară!” şi se despărţiră.

C pătrunse în parterul clădirii şi îşi trecu cardul de access prin dreptul senzorului. Pentru o clipă fu convins că accesul îi va fi refuzat, totul era mult prea nebunesc pentru a fi real, însă ledul cel roşu se lumină în verde, iar bariera metalică se eliberă. “Prin urmare, lucrez aici”, îşi spuse cu oarecare satisfacţie. “*Întotdeauna este bine să aparţii unui sistem, să fii parte a unui organism mai mare, alături de alţi semeni... Asta îţi dă sentimentul utilităţii, al importanţei existenţei tale...*”

Era ora 08:47 când C luă liftul spre etajul zece, alături de un gândac scurt şi gros. Într-o lăbuţă ţinea un dosar galben şi soios, în timp ce cu alta îşi ducea la gură o ceaşcă de cafea aburindă. Puţea de-ţi muta nasul din loc, iar C se înghesui în uşa metalică cu mâna la nas, încercând să respire pe gură. Mici larve şi gândăcei colcăiau pe întreaga suprafaţa întunecată a vecinului, însă acestuia nu părea că -i pasă.

- Cauţi pe cineva, domnule....?, zise înţepat soiosul. Remarcase deja comportamentul ciudat al lui C.

C se întoarse cu faţa spre el, ţinându-şi mâna la gură într-o încercare disperată de a nu vomita. Mormăi printre degete:

- Mmm...nuuu. Mmmmerg la birou.

Gândacul plescăi nemulţumit, în timp ce îşi încruntă cei o mie de ochi transparenţi-stralucitori:

- Şi la ce etaj este mă rog biroul dumneavoastră? Aţi dat buzna peste mine, în liftul destinat exclusiv conducerii executive a instituţiei, fără a da o comandă anume. Cine sunteţi dumneavoastră, domnule....?!

- Mmmă numesc C şi.....mmmm....lucrez aici.

Gândacul se apropie ameninţător de C, evitându-l în ultima clipă pentru a apăsa un buton roşu montat chiar lângă uşă:

- “Alo, paza?! Am un ciudat în lift....da, da......opriţi liftul şi veniţi să îl legitimaţi...Mda....transmiteţi şefului departamentului pază să urce până la mine în cinci minute...vreau să avem o discuţie asupra modului în care voi înţelegeţi să vă faceţi treaba. Mulţumesc.

Apropierea de acea materie vâscoasă şi mirositoare fu prea mult pentru C, care se prăbuşi lângă uşă aproape asfixiat, la picioarele gândacului.

- Toţi drogaţii...., mormăi acesta, şi se retrase ceva mai departe.

Liftul se opri însă chiar în acel moment, iar C o zbughi afară că mânat de o mie de draci. Se trezi într-o hală imensă, înţesată de mici birouri la care lucrau sute de gândaci negrii sau albăstrui. Cu picioruşele lor mici şi ascuţite scriau de zor la tastatură, însă C remarcă cu uimire absenţa ecranelor procesoarelor de text. Câte unul se ridica din când în când de la birou şi arunca cu hârtiile în aer exclamând disperat “La dracu’ cu asta!”, după care îl vedeai mergând la aparatul de cafea şi sandvişuri din capătul camerei.

În faţa lui C se proţăpi cu gheruţele în şolduri un gândac subţire şi înalt, cu aripi străvezii, cu o privire necruţătoare, furioasă:

- De când te aşteptam, imbecilule, acum se vine la birou? Ia imediat loc şi apucă-te de treabă, scrie ceea ce îţi dictez!

Furiosul îi indică lui C o măsuţă goală, pe care era aşezată o tastatură uzată din care atârna un fir lung, lăsat liber. Un scaun portabil, din acelea ce se folosesc de regulă prin concedii cu cortul, stătea rezemat de unul din picioarele mesei. C remarcă faptul că toţi gândăceii din incapere erau aşezaţi pe astfel de scaune incomode.

- Hai, dă-i bătaie, ce ai rămas aşa? Treci şi scrie!...zbieră furiosul, scuturându-şi antenele lungi, întinse pe covor.

C se aşeză şi rămase cu mâinile deasupra tastaturii, aşteptând dictarea. Semnele înscrise pe taste nu semănau cu niciun alfabet cunoscut sau văzut vreodată, însă asta era cel mai puţin ciudat lucru din acea dimineaţă. Întrucât trecură câteva minute fără să audă nimic, C se întoarse să vadă ce se întâmplă. În spatele lui, la câţiva centimetri, gândacul cel înalt sorbea dintr-o cafea şi privea undeva peste capul lui, în tavan. Din când în când mormăia ceva în barbă, îşi spăla antenele cu picioruşele din faţă, pline de ghimpi, după care se uita la ceas.

După vreo jumătate de oră în care C se plictisi atât de tare încât îşi culcă de-a binelea capul pe birou şi aţipi puţin, gândacul izbucni furios:

- Scrie nemernicule, scrie raportul! Stai degeaba întreaga zi!.....Începem....!

Cu capul încă rezemat de birou, complet neîncrezător, C îşi contemplă posibilul şef şi aşteptă ca acesta să înceapă dictarea. Gândacul însă îşi reluase vechile obiceiuri şi nu dădea vreun semn că este conştient de prezenţa lui C acolo.

Două ore mai târziu C se ridică de la birou şi plecă să se plimbe prin sală, în ciuda protestelor şefului, care îl ameninţă că îl concediază dacă nu

scrie după dictare. “Trădare!”, ţipă gândacul, uitându-se la ceas, dar nici C nu se lăsă mai prejos şi îi zise un “*Du-te dracului, hotărăşte-te odată ce vrei să faci, eşti un manager îngrozitor*”, de mai mare frumuseţea. Când se uită în urmă la masa rămasă acum goală, îşi văzu şeful stând în picioare şi vorbind singur, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Trecu pe lângă o piramidă formată din sute de scaune portabile şi măsuţe, păzite de o furnică subţire, înarmată cu o mătură şi o găleată cu apă şi săpun. C considera că este politicos să se prezinte, în plus murea de curiozitate să întrebe ce se întâmplă acolo, mai ales că furnica părea a fi de treabă, la locul ei:

- Bună dimi...ziua, cred că ne apropiem deja de prânz, zise el prietenos. Numele meu este C.

Furnica îl privi fără să-şi mişte niciunul din miile de fire de păr ce îi acopereau corpul. O vreme ramaseră aşa, fără ca niciunul să încerce vreo mişcare. Prostia fusese făcută, iar C nu mai putea acum să treacă mai departe, ar fi fost penibil, lipsit de bun simţ.

- Cine sunteţi dumneavoastră şi cu ce vă ocupaţi?, adăugă el mai mult ca să se afle în treabă.

Furnica făcu o pauză, după care răspunse:

- Director Resurse Umane.

- Aha, fu singura reacţie a lui C, după care se grăbi să treacă mai departe. Înţelesese semnificaţia piramidei de scaune şi nu avea de gând să rişte şi el acelaşi lucru.

Se îndepărtă rapid, în timp ce furnica înmuie bine mătura în găleată, scutură surplusul de apă şi începu să cureţe podeaua. După câţiva paşi, fu atras de discuţia aprinsă purtată în contradictoriu de către doi gândaci graşi, mustind de sănătate şi poftă de viaţă. Stăteau picior peste picior, care mai de care mai dornic să-şi spună păsul, cu coatele rezemate de o parte şi de alta a biroului. După ce se aşeză în spatele lor, fără ca aceştia să-l bage în seamă, începu să tragă cu urechea la discuţie. Unul, mai transpirat şi emoţionat, stătea ca pe ghimpi pe scaun, foindu-se încontinuu. Celălalt vorbea sigur pe el, cu dezinvoltură:

- Aşadar înţeleg că doriţi să publicaţi acest manuscris la editura noastră. Nu am citit materialul, însă vă spunem de pe acum că se vând foarte bine scrierile ezoterice sau motivaţionale. Merg şi cărţile de dezvoltare personală, nu că cititorii le-ar citi vreodată în întregime, însă le cumpără şi le răsfoiesc uneori la cafea. Plătesc bani frumoşi pentru a le avea prin

preajmă. Au astfel impresia că sunt nişte persoane culte, intelectuale. În plus, dă bine să ai nişte cărţi de genul ăsta aruncate prin casă, musafirii sunt impresionaţi.

Transpiratul se foi din nou, vădit dezamăgit:

- Păi n-am ştiut...eu am scris un roman, o ficţiune....artă...

- Greşit! Puteaţi mai bine să scrieţi o carte de bucate, impactul asupra societăţii în ansamblul său ar fi fost mult mai mare. În plus, aţi fi învăţat să faceţi o omletă, aşa cum trebuie...*ca la carte*, aş putea spune...

- Îmi pare rău....

Redactorul bătu o vreme cu picioruşele în masă, reflectând. În cele din urmă păru a se hotărî, aşa că vorbi:

- Bine, ne asumăm riscul....Felicitări, domnule autor... Haide să semnăm contractul prin care ne transferaţi drepturile de autor.

- Trebuie să semnez un contract?!, zise bucuros transpiratul. Super, merci frumos!

Ca prin minune îşi făcu apariţia un contract tipizat, pe care autorul îl citi mai mult pe diagonală, întrucât redactorul îşi ţinea gheruţele deasupra lui, gata-gata să îl retragă în orice moment.

- 1%? Adică îmi plătiţi doar 1%?, exclamă transpiratul. Mi se pare puţin...şi nici măcar nu este vorba de bani aici, întrucât nimeni nu poate trăi din scris, însă este vorba de munca mea, până la urma....

Redactorul se ridică de pe scaun şi rupse cu eleganţă hârtia.

- Mda, văd că sunteţi din categoria asta...a nebunilor cum obişnuim noi să vă numim....a celor complet lipsiţi de talent...Ne pare rău, oferta noastră este retrasă. Din păcate nu vom putea colabora...Cu o asemenea atitudine...nu...nu...

Gandacul-autor îşi freacă neputincios gheruţele, într-un fel îi pare rău că a pierdut ocazia să-şi vadă numele în librării.

- Bine dar...1%....e totuşi prea puţin...nu pot accepta nici eu chiar orice...vă daţi seama...

Redactorul îşi pierde cumpătul. Aruncându-i lui C o privire întrebătoare, de tipul “Ce dracu’ cauţi tu aici?!”, începu să zbiere:

- Ia ieşi tu afară din încăpere, ieşi chiar acum! Nemernici ce sunteţi, veniţi la noi cu toate mizeriile nebuneşti care vă trec vouă noaptea prin cap, toate elucubraţiile schizoide cărora le daţi un titlu pompos, ne cereţi nouă să vi le aranjăm în pagină, să vi le tehnoredactam, să vă prezentăm în librării şi mai aveţi şi pretenţii financiare? Băi, nebunule, cretin desăvârşit ce eşti, ia-

ţi textul de doi lei şi cară-te în secunda asta. Publică-l de unul singur şi stai la colţul străzii să împarţi cărţi la trecători! Dispari!

Din negru, transpiratul se coloră în roşu. Încearcă să se apere argumentat, cu toate că este conştient că a pierdut bătălia:

- Dar v-a plăcut textul...aţi vrut să-l publicaţi....şi nu sunt nebun, sunt un scriitor...aşa să ştiţi!...

Redactorul începu să râdă, cu ghearele în şold. Antenele revărsate pe birou împrăştie în mişcarea lor alte manuscrise, ce zac în mormane groase, îngălbenite:

- Tu ai impresia că noi am citit porcăriile tale, că ne-am ostenit să ne pierdem chiar şi pentru o clipă timpul preţios pentru a-ţi parcurge vorbele lipsite de sens?! Înseamnă că n-ai înţeles cum merg lucrurile pe-aici, eşti nebun, ascultă la mine...Băi, noi publicăm aproape orice ne trece prin mâna, mai ales dacă materialul vine cu o recomandare de la o persoană importantă sau dacă autorul este important. Bine, nu e cazul tău, tu ai venit de nicăieri, dar se mai întâmplă şi minuni. Tipărim cărţile pe un cost de nimic, iar dacă se vinde ceva bine, dacă nu, iarăşi bine. Oricât de puţin am câştiga la o carte, dacă înmulţim acea sumă cu 1.000 de cărţi diferite, putem începe să plătim salariile....acum ai înţeles? Iar ceea ce scrieţi voi, cretinilor, drogaţilor, alcoolicilor, nu ne interesează. Dăm lovitura cu unul dintre voi?! Cu atât mai bine, plătim şi noi nişte bonusuri de performanţă pe-aici, facem un team-building, suntem angajaţi înainte de a fi oameni!...

Redactorul chema paza să-l conducă pe autorul încă nedumerit, spunându-le că acesta este un caz mai dificil ca de obicei, să aibe grijă atunci când îl aruncă în stradă. După care, se întoarse încruntat către C, ce rămăsese prostit în faţa unei asemenea avalanşe verbale:

- Şi tu ce dracu’ faci pe-aici, n-ai altă treabă? Ai pregătit reportajul?

- *O caut pe Dora*, spuse fără să vrea C, după care amuţi, speriat.

Până în acea clipă nu realizase că asta îl apasă pe suflet, că nimic altceva nu-l interesează. Vorbele ţâşniseră din el, ca dintr-o rană deschisă, o rană de a cărei existenţă nu fusese conştient până atunci.

Gândacul îl privi lung, fără să spună nimic. După care cleştii ce-i ţineau loc de gură se deschiseră:

- Adu-mi reportajul şi după aceea vorbim. Am să-ţi spun atunci mai multe...

Răscoli prin hârtiile amestecate de pe birou până găsi ceea ce căuta, o pagină mototolită pe care i-o întinse:

- Mergi la faţa locului şi dă-mi un material despre asta.

C luă hârtia, care se dovedi o notă a poliţiei locale, în care era descrisă o crimă petrecută într-un cartier de lux al oraşului, chiar în acea noapte. Aparent, un criminal deschisese focul în timpul unei petreceri private, ucigând câteva personae, după care se făcuse nevăzut. O spărtură în gardul proprietăţii şi nişte urme de sânge erau dealtfel singurele dovezi ale poliţiei. Nimeni nu supravieţuise atentatului.

- Mergi la catedrală, astăzi are loc o slujbă în memoria acestor victime, zise gândacul. Vor fi o mulţime de simpatizanţi acolo, vrem o relatare de la faţa locului.

Se uită la ceasul de pe birou.

- Este ora 11 acum. Faci o jumătate de oră până acolo, aşa că ai suficient timp. Slujba de pomenire începe la ora 9 fix.

“*Imposibil, băiatul ăsta e absurd!*”, reflectă C, însă se hotărî să nu mai spună nimic, nu avea niciun rost să intre într-un dialog cu personajul chitinos din faţa lui. Încuviinţă, luă foaia de hârtie şi o strecură în buzunarul de la spate.

Chiar atunci îşi făcu apariţia un gândac mare şi în formă, bine lucrat la sală, iar redactorul se repezi să îl întâmpine:

- Oooo, bine ai venit pe la noi, stimate autor de success! Ce mai faci, ce ai mai scris?!....O cafeluţă, ceva, să te servesc!....

Autorul surâse larg şi-şi aruncă cheile de la bolidul de lux pe biroul redacţiei:

- Ce mai faceţi bă, n-aţi dat faliment încă?...Tocmai am venit dintr-o călătorie de două luni într-o locaţie exotică...am trecut pe-aici să beau cu voi o cafea....

Redactorul îi făcu semn discret lui C să dispară, după care începu să zbiere la o secretară subţire şi lungă, dotată cu aripi transparente, de Tinkerbell: *“.....să aduci repede două cafele aici!....”*

Fără să se mai uite în urmă, C se îndrepta spre ieşire, trecând pe lângă şeful cel înalt şi furios, care încă se mai holba la tavan şi, din când în când, la ceasul de mână. Îl auzi exclamând fericit “este ora prânzului, am dispărut!....”, însă nu se mai osteni să-l urmărească cu privirea.

Ajuns în zona lifturilor, C îşi reaminti de mirosul îngrozitor de mai devreme şi o luă pe scări.

Scările se dovediră a fi un labirint cum nu-i mai fusese dat să vadă vreodată. Casa scărilor era complet lipsită de ferestre, iar singura lumină

provenea de la nişte becuri galbene şi chioare, suspendate de peretele rece, din loc în loc. Întunericul era aproape deplin. C cobora cu grijă fiecare treaptă, abia vizibilă, mai întâi pipăindu-i conturul cu vârful pantofului. Nu de puţine ori fu nevoit să se agaţe cu ambele mâini de balustradă, atunci când piciorul îi alunecă în gol, printre trepte lipsă sau atunci când unele trepte false se prăbuşiră cu ecouri bubuitoare în abisuri fără fund. Ţipete şi răcnete ciudate se auzeau uneori din acele străfunduri, ce îl făcură pe C să tremure de frică, să se chircească pe câte o treaptă, o mogâldeaţă insignifiantă în acele spaţii uriaşe.

“*Dracu’ m-a pus să aleg scările*”, îşi zise transpirat C, cu gândul la lifturi.

Platforma fiecărui etaj era indicată de prezenţă unui bec de culoare roşie, din dreptul căruia drumul se împărţea în mai multe direcţii, unele ce continuau să coboare, altele ce urcau din nou către etajele superioare. Fără a sta nicio clipă pe gânduri, C alese întotdeauna un drum la întâmplare, de parcă ar fi cunoscut pe dinafară harta acelui labirint. Nu avea niciun rost să-şi facă probleme, atâta vreme cât oricum nu avea nicio idee încotro merge. Important era să coboare.

Un zgomot ce coborî rapid rapid către el se auzi undeva în depărtare, deasupra, stârnind zeci de ecouri bubuitoare. De-abia avu timp să se trântească la pământ, lipindu-se de cimentul rece al treptei, când o avalanşă de gândaci înaripaţi, atât de mulţi că formau o coloană infinită, al cărei vârf se pierdea sus în întuneric, trecu precum o furtună la vale, spre parterul clădirii. Zgomotul aripilor izbite de pereţi, ţipetele ascuţite scoase de aceste creaturi era atât de puternic, încât atunci când C îşi ridică palmele de peste urechi, le descoperi înroşite de sângele proaspăt scurs din timpanele sparte. Spatele îi era zgâriat de ghimpii picioarelor ce trecuseră în viteză peste trupul său. Ridicându-se anevoios, îşi continuă încăpăţânat coborârea în acel tunel fără fund.

Câteva ore mai târziu, atunci când sfârşeala îl făcu să se târască pe burtă peste treptele acum fierbinţi, îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli la vale, precum o păpuşă dezarticulată de lemn, convins că i-a sunat ceasul. La un moment dat deveni o minge de o formă aproximativă ce se lovi de balustrade şi pereţi, sări şi ţopăi de la un etaj la altul, până când C îşi pierdu cu totul cunoştinţă.

Se trezi aruncat în zăpadă, într-un morman noroios adunat pe marginea străzii de utilajele de deszăpezit. Pentru o vreme zăcu acolo, pe jumătate

dezbrăcat şi acoperit de zgârieturi, bucurându-se de aerul curat şi de libertate. Asta până când văzu un om, un OM în carne şi oase, cu o mutră ascuţită şi hăituită, trecând în fugă pe lângă el. Mai întâi lipsit de voce şi după aceea cu un sunet ruginit, începu să strige în urma lui:

- Hei! Opreşte-te! Stai puţin, să vorbim!....

În plină viteză, omul se întoarse cu trunchiul în direcţia strigătului, însă se împiedică de o groapă în trotuar şi se prăbuşi cu zgomot pe asfalt. Rămase trântit acolo, cu o poziţie nefirească a trupului, pe jumătate leşinat. Gemând de durere, C se grăbi să-l ajungă din urmă. Îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice:

- Eşti primul Om pe care-l zăresc în această dimineaţă, îi zise C, emoţionat, simţind cum lacrimile îi izvorăsc la colţul ochilor. Prietene, ajută-mă să înţeleg ce mi se întâmplă, te rooog! *Unde e Dora? O caut pe Dora şi nu o găsesc!.....*

Celălalt era un individ de talia lui C, până şi trăsăturile feţei şi culoarea părului îi semănau. Ar fi putut fi chiar el, într-un alt spaţiu şi timp. Îi puse mâna pe umăr şi îşi apropie conspirativ gura de urechea lui:

- Comportă-te ca şi cum ai fi unul dintre ei...este singurul sfat pe care ţi-l pot da...

De undeva din apropiere se auzi un strigăt victorios şi un gândac uriaş în uniformă albastră arătă spre ei doi:

- L-am găsit! Prindeţi-l!...

Omul o rupse sprinten la fugă, în timp ce C rămase nedumerit pe loc, de parcă prinsese rădăcini.

Parcă de nicăieri îşi făcură apariţia câteva zeci de gândaci negri, cu carapacea rotundă şi antene scurte şi groase, ce îl înconjurară pe fugar, îl prinseră cu un fel de lasou din mătase şi îl trântiră pe asfalt. După aceea, într-un mod cu totul inexplicabil pentru C, se căţărară cu toţii peste trupul acestuia, formând o piramidă înaltă de vreo trei metri. Îl sufocau. Rămaseră acolo nemişcaţi, aşteptând parcă momentul în care vor avea certitudinea că individual a murit.

Fără îndoială că victima fusese strivită sub o asemenea greutate, reflectă întristat C.

Gândacul în uniformă lătră nişte ordine seci, după care se apropie de C, fluierând satisfăcut. Din fălcile solide şi scurte, înţesate cu măsele puternice, la vedere, i se scurgea pe piept o salivă fluidă şi incoloră, ce îi inundase complet îmbrăcămintea.

- Aţi văzut întreaga scenă, nu?!...Excelent, excelent, operaţiunea a decurs ca la carte. Aaaa, mulţumim pentru că l-aţi reţinut pe individ, chiar şi pentru câteva momente. A fost suficient ca să-l prindem...

C îl privi lung, fără să spună nimic.

- Dumneavoastră încotro vă îndreptăţi?!, întrebă dintr-o dată poliţistul, schimbându-şi tonul.

Îşi miji zecile de ochi sticloşi într-o privire atât de cruntă, încât C fu nevoit să privească în pământ.

- Trebuie să ajung la Catedrala....sunt reporter.

- Aha! Bănuiesc că vrei să ajungi la slujba victimelor acelei crime îngrozitoare. Ah, unde nu am eu norocul ăla să-l prind pe nenorocitul care a făcut-o! Mamă, mamă, ce i-aş face....aş pune să fie rupt în bucăţi, m-auzi?!

Îşi privi în treacăt ceasul de la una din multele lui brate.

- Ascultă, nu crezi că este cam târziu?, adăugă el. Este ora 09:30, evenimentul a început deja!

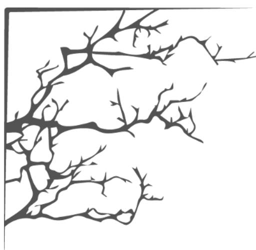
- Serios?, se sperie C. Am rămas blocat în lift, m-am încurcat...., minţi el la întâmplare.

Poliţistul îl privi o vreme, părând indecis, după care exclamă:

- Hai că te duc eu, vino-ncoace! Catedrala nu este foarte departe de-aici şi în definitiv ne-ai ajutat să prindem parazitul ăla. Pofteşte în maşină, e parcată la umbră, imediat după colţ.

Îi făcu semn să-l urmeze, după care se lăsă pe burtă, sprijinit în cele şase picioare ale sale şi fugi sprinten de-a lungul străzii, mult mai rapid decât ar fi putut C alerga vreodată.

C îl urmă agale, fără nicio plăcere, din pură inerţie, uitându-se din când în când în urmă, la grămada nemişcată de gândaci, la baza căreia zăcea trupul zdrobit al unui om nevinovat.

III.

– Ia zi, cu ce ocazie pe aici?!, întrebă gândacul, imediat după ce maşina demară în trombă.

- ?!....Păi tocmai v-am spus, nu?! Sunt reporter....

Poliţistul scoase o brichetă dintr-unul din buzunarele ascunse în carcasă, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul direct în faţa lui C, ce îl urmărea nedumerit. Începu să râdă, încet, fără nicio grabă, iar vocea îi răsună ruginit, precum sunetul unui fierăstrău ce taie un buştean masiv.

- Mhm....tu credeai că am pus botul la minciunile tale?...Nu, băiete, paraziţii ca tine merg la interogatoriu şi după aceea, la închisoare.

C îşi puse ambele mâini pe bordul maşinii, ca pentru a se ţine mai bine în scaun şi începu să tremure din tot corpul.

- Dar eu trebuie să ajung acolo, la Catedrală, încercă el inutil să-şi susţină povestea, în care nu credea nicio clipă. La urma urmei, tot ce-şi dorea era să o găsească pe Dora, ca să-i explice că a fost un măgar cu M mare. Să-i ceară iertare şi să cerşească o a doua şansă.

Gândacul îşi suflă iarăşi fumul de ţigară, după care se mulţumi doar să-l ciupească pe C de umăr, folosindu-şi fălcile ascuţite. Sângele ţâşni aproape imediat din acea tăietură, iar C ţipă de durere şi surprindere. Gândacul râse iarăşi înfundat, croncănitor.

- Te doare cumva?!, se interesă el cu ipocrizie. Stai să vezi ce-ţi vom face la sediu, ai să-ţi doreşti să nu te fi născut vreodată....

Îşi repezi unul din braţele rămase libere spre faţa lui C, ca să-l plesnească, însă spre surprinderea lui lovi în gol, în spătarul scaunului. Îşi întoarse mirat capul să vadă mai bine, doar pentru a se pomeni atacat cu sălbăticie de C.

C se repezi direct spre ochii gândacului, pe care începu să-i spargă unul câte unul cu degetele mâinilor transformate în gheare. Biluţele pline de lichid şi viaţă se pocneau destul de uşor, precum baloanele de săpun, aşa că nu-i fu deloc greu să-şi împingă braţele mai departe, în interiorul capului gândacului. Acesta urla şi izbea cu toate braţele în stânga şi în dreapta, în

tavanul maşinii. Maşina pierdu controlul şi se izbi mai întâi de o bordură, după care, cu rotile frânte, alunecă în trunchiul solid al unui copac înţesat de larve, ce se prăbuşiră asupra lor din coroana bogată, precum o ninsoare de primăvară.

C se lovi cu capul de parbrizul maşinii, însă nu îşi pierdu cunoştinţa. Se concentra asupra braţelor sale ce săpau prin gelatina aia puturoasă, căutând creierul vietăţii. Un braţ lung şi subţire i se strecură printre buzele întredeschise şi îi pătrunse în gât, sufocându-l. În cele din urmă, palmele sale încercuiră conturul unui creier fierbinte, îl prinseră bine şi îl zmucira, dizlocandu-l din loc, rupându-i reţeaua neuronală ce îl ţineau ancorat de restul funcţiilor vitale.

Gândacul scoase un icnet slab, pierdut, după care se prăbuşi în fotoliu, lipsit de vlagă, atins de o moarte subită. C îi extrase creierul prin una din arcadele oculare, îl privi câteva secunde, după care i-l îndesa între fălcile nemişcate.

Satură-te, papă tot, lacomule, râse el prosteşte, scoţându-şi cu grijă braţul gândacului din gură. Acum...hai să finalizez reportajul ăla nenorocit, e singura cale să aflu mai multe informaţii despre Dora....şeful ăla părea să ştie ceva!...

Cotrobăi prin torpedoul maşinii şi îşi însuşi un pistol şi ceva muniţie, pe care le ascunse în buzunarul pantalonilor. După care, tot privind trupul mătăhălos al gândacului, carcasa sa solidă, îi veni o idee pe cât de nebunească, pe atât de scârboasă.

C se uită cu atenţie în lungul străzii fără să vadă ţipenie de gândac. După care, cu mâinile transformate în lopeţi improvizate, începu să golească gândacul de toate lichidele, organele şi cartilajele pe care le conţinea. Nu trecu mult şi maşina se umplu pe jumătate de o materie mucilaginoasă, urât mirositoare- în special după ce spărsese din greşeală o băşică plină de un lichid verde. Capul îl desprinse cu uşurinţă de gât şi îl lovi de câteva ori cu atenţie de bordul maşinii, până când tot lichidul vâscos se scurse din el. În cele din urmă, îşi strecură capul în interiorul acelei carcase osificate, privind şi respirând printre fălcile rămase deschise pentru totdeauna.

Coborî cu greu pe trotuar, privind cu dezgust lichidele puturoase ce se scurgeau din maşină. Extrase carcasa gândacului, o rupse cu grijă în zona spatelui, acolo unde era mai subţire, şi o îmbraca precum o armură, pe deasupra hainelor.

“*Când te amesteci cu gândacii, fii ca ei*”, mormăi el în barbă, simţindu-se ud şi urât mirositor din cap până în picioare.

Aruncă o ultimă privire către balta de mucus verde, picioare chitinoase spasmotice şi organe rupte şi împuţite ce umpleau maşina până la nivelul şezutului scaunelor şi porni către biserica ce se întrezărea printre coroanele copacilor. La început se mişcă mai ciudat, simţind în fiecare moment că acea carapace îi alunecă pe corp, însă după câteva minute de mers se adaptă surprinzător de bine şi după o vreme chiar uită că este îmbrăcat în costumaţia aia ciudată.

În faţa bisericii era o adevărată viermuială, mii de insecte de toate soiurile şi culorile se legănau ca valurile oceanului într-o încercare ciudată de a-şi exprima tristeţea şi simpatia faţă de victimele crimei. C îşi făcu uşor loc printre ei la început, însă fu nevoit să împingă cu coatele după o vreme, iar la un moment dat se opri. Era evident că sicriele cu victimele măcelului de azi-noapte erau depuse în interiorul catedralei, în faţa altarului probabil, aşa că trebuia să ajungă acolo dacă vroia să-şi scrie reportajul.

- Daţi-mi voie, domnilor, strigă el cu braţele în aer. Reporter la datorie, faceţi loc!

Îşi ridică privirea spre faţada clădirii şi rămase mut de uimire! Categoric, clădirea era o operă de artă, o bijuterie arhitectonică cum nu mai văzuse! Cu excepţia celor câteva sute de gândaci suspendaţi pe pereţii exteriori ai catedralei, până sus, aproape de turlă- a căror prezenţă C nu o înţelegea de fel, sutele de statui de marmură înfăţişând gandaci-sfinţi, surprinşi în diverse ipostaze impozante, creau o imagine sublima! Rezemaţi în toiag, acoperiţi de pelerine, aducând tablele legilor, făcând minunile obişnuite de zi cu zi sau sacrificându-se pentru credinţă, străpunşi de suliţele unor insectare invizibile, acele sculpturi detaliate necesitaseră o muncă titanică din partea unor artişti necunoscuţi.

- Daţi-mi voie, domnilor, trebuie să trec, reîncepu să strige C, făcându-şi cu greutate loc.

Carapacele chitinoase sau osoase de care se ciocnea, pocneau uneori la impact, cu sunetul unor tigai de aramă, ce îl făcea întotdeauna pe C să izbucnească într-un râs abia reţinut, în barbă. Pufnea în interiorul maxilarului gândacului ucis, aproape ascuns în spatele măselelor uriaşe, pătrate şi tăioase, ce se revărsau în exterior, la vedere.

În cele din urmă reuşi să pătrundă în clădire, trecând de o uşă monumentală, din lemn masiv sculptat, ce înfăţişa probabil un fel de

Judecata de apoi, în varianta acestei lumi ciudate. Şiruri lungi de gândaci lipsiţi de aripi şi antene, adică despuiaţi de tot ceea ce fuseseră mandri în timpul vieţii, trişti, cu capetele aplecate spre pământ, erau înfăţişaţi trecând prin faţa unui scarabeu de aur care, cu o parte dintre picioruşe îndreptate în aer, îi selecta pe cei buni, destinaţi vieţii veşnice, în timp ce îi trimitea în focul veşnic pe cei răi. Monstrul desemnat să desăvârşească oribila sarcină de a-i pârjoli păcătoşii semăna al naibii de mult cu un pudel drăguţ, cu părul negru cârlionţat. Căţelul acela simpatic era punctul terminus al acestei lumi ciudate!

C remarcă, nu fără o oarecare ruşine, cât de dificil îi era să accepte aceste imagini ce îi stârneau râsul năvalnic, dar şi dezgustul profund şi cât de uşor îi fusese în cealaltă viaţa să privească la nesfârşit scene asemănătoare, singura diferenţă fiind schimbarea personajului principal: om sau gîndac.

"Oare noi, oamenii, suntem atât de superficiali, este atât de importantă înfăţişarea pentru noi pentru a trece de la cea mai aleasă evlavie, la cel mai dezgustător rânjet de primată înfumurată?!"

Se hotărî să ignore aceste dileme filosofice şi pătrunse sub bolta umbroasă a catedralei într-un spaţiu ireal de larg. Practic, atât cât îşi putea da el seama, interiorul bisericii nu avea margini vizibile! Spaţiul întins pe toată raza sa vizuală se pierdea dincolo de aceasta într-un fel de ceaţă lăptoasă, infinită. Singurii pereţi vizibili erau cei de lângă intrare, acoperiţi din belşug de icoane pictate în ulei, înfăţişând iarăşi diverse scene antice cu chinurile unor gândaci martiri şi probabili şi sfinţi, ce îşi dădeau viaţa anonimă pentru propriile convingeri religioase.

"*Aceasta este puterea credinţei adevărate*", îşi zise C, impresionat de toate acele imagini sângeroase. Observă înduioşat cum zeci de gândăcei evlavioşi, firavi şi probabil bolnavi, se târau ca nişte umbre de-a lungul zidurilor, în cozi interminabile, pentru a pupa fiecare astfel de icoană. Printre ei se strecurau şi oportunişti, cei care îşi doreau de fapt o viaţă mai bună şi fără muncă, C îi depistă imediat dupa statură, greutate si calitatea hainelor cu care erau îmbrăcati.

Îi veni o idee, aşa că începu să gesticuleze vehement în faţa acelui şirag trist, spunând:

- Daţi-mi voie, oameni buni! Am o urgenţă, o urgenţă adevărată, trebuie să mă rog pentru a găsi o persoană, persoana iubită! *Marea iubire a vieţii mele, domnilor!*

Gândacii îl priviră înciudaţi, pentru că mulţi dintre ei erau aşezaţi la acele cozi de peste 24 de ore, însă bunătatea, dorinţa de a face o faptă bună, ce va fi aproape sigur răsplătită cândva pe Lumea cealaltă, învinseră în cele din urmă. Dacă nici aici, în biserică, nu faci o faptă bună, atunci când, atunci unde?! Îi făcură semn să se introducă în rând cam pe la mijlocul şirului de icoane, ceea ce era oarecum lipsit de sens, din punct de vedere al practicii religioase. Primele icoane aveau rol de deschidere a graţiei divine, ratându-le riscai să periclitezi întregul proces, să vorbeşti în neant la un perete, adică complet inutil!

C începu să pupe icoane în stânga şi în dreapta, cu un ochi la cei din faţă, pentru a face exact ceea ce făceau şi ei. Închise ochii la imaginile înfiorătoare cu gândacii evisceraţi din tablouri, pe care-i pupa la întâmplare pe nas, burtă şi picioare, funcţie de poziţia personajului şi mărimea icoanei. Pe măsură ce se apropia de final, observă că întregul şir de pelerini se lăsă în genunchi în faţa acelor ultime icoane şi încep să facă mătănii, cu o speranţă bolnavă întipărită pe chipurile lor hidoase.

“*Cine naiba să vă salveze pe voi?!*”, se pomeni că se întreabă, fără să vrea. “*Cine ar creea fiinţe atât de deygustătoare, inutile, cine s-ar obosi să asculte rugăciunile acestor gândaci lipsiţi de importanţă şi mai ales cine le-ar salva sufletul scârbos?...Trebuie să fie o Divinitate al naibii de bună la suflet....sau la fel de urâtă...sau să nu existe nicio divinitate, iar aceste fiinţe mărunte să-şi piardă pur şi simplu timpul...*”

Se târî mai departe pe coate şi genunchi până ajunse la capătul şirului, unde pelerinii cei vlăguiţi putură în sfârşit să-şi tragă sufletul. Îi auzi vorbind pe doi dintre ei, ce păreau a face parte din tagma oportuniştilor:

- Dracu’ mă mai prinde vreodată într-un maraton de-ăsta....24 de ore lungi şi plictisitoare petrecute la coada asta blestemată! 24 de ore băi nene, băi!....Dacă nici după chinul ăsta nenorocit nu mă vindec de ceva, orice aş putea avea, dacă nu mă îmbogăţesc subit, să pot şi eu odată în viaţă să cheltui banii la mall fără să mă uit din 2 în 2 minute la soldul contului, atunci îmi bag picioarele în afacerea asta cu rugăciunile. Pfui, fir-ar al dracului de treabă băi, sunt rupt, am facut febră musculară mai ceva ca la sală!....Mă duc să mă culc...te sun mâine dacă încep să-mi intre banii!...

Şi gândacul cel supărat, cu sutele de ochi pe jumătate închişi, se îndepărtă, ieşind pe poarta catedralei.

Un altul, mai vesel, comenta ultimele ştiri sportive cu un prieten terminat de somn:

- Ce bine că s-au ales grupele aseară....eram la coadă aici când au anunţat cu ce echipe am picat....Excelent, băi, ascultă aici la mine! Avem grupă uşoară, ascultă la mine! Praf îi facem!....ia zi tu....

- Mda?!, se trezi prietenul din somn.

- Ai băgat şi icoana aia mică şi neagră, atârnată într-un fel de firidă a peretelui, acolo unde face un unghi nefiresc?!

- Care mă?....îl privi tâmp adormitul.

- Aia măi, uite-o colo...dă-te mai aşa...deasupra la icoana aia mare cu cinci personaje, toate moarte!...O vezi acum?...Uită-te la degetul meu!

- ......Da băi, ce-i cu ea?....Am ratat-o, cum dracu' s-o văd, de-abia e vizibilă aici, la lumină!

Du-te dom'le de-aici!...Păi pentru icoana aia am venit, măi idiotule-scuză-mă că-ţi spun- aia are putere în ea cât toate celelalte la un loc!...Incredibil cum ai putut s-o ratezi!...

Nervos, adormitul privi lipsit de speranţă lungul şir de gândaci în genunchi ce se târa către el. Nici nu se punea problemă să-i deranjeze pentru a pupa icoana miraculoasă. Se hotărî însă să atace, îi era deja foame şi vroia să plece la un fast food:

- Şi ce-are măi aşa de şmecher bucata aia de lemn? Ce ştie să facă?!

- Aia lăcrimează, boule carele eşti pe acest Pământ! Aia e icoana sfintei *Paraskevi Dekatria*, supranumită Văduva Neagră, cea ale cărei lacrimi umezesc uneori lemnul negru şi uscat de măslin. Se zice că dacă buzele tale adoratoare ating acea sevă tămăduitoare, harul divin se revărsă asupra ta... orice ar însemna asta!...E de bine!

- Asta e!... data viitoare. Ce, tu ai pupat-o? Ai simţit ceva umezeală?, întrebă invidios adormitul.

- De pupat am pupat-o şi drept să-ţi spun parcă am simţit ceva, o umezeală pe buze urmată de o furnicătură în palme, însă nu bag mâna în foc, pentru că ăla din faţa mea strănuta în draci!

- Ei, atunci hai să mâncăm ceva, suntem în post negru de 24 de ore. Propun nişte cheeseburgeri cu cartofi prăjiţi şi inele de ceapă! Şi neapărat ketchup! Tone de ketchup!

- Cum naiba să nu vreau?...Hai!!! Îmi plouă deja-n gură de poftă!

Adormitul începu să râdă, ţinându-se cu mâna de stomacul cel negru, de unde se auzeau sunete cavernoase.

- Am rezolvat şi cu Dekatria ta, pun pariu că şi ei îi e foame, sărăcuţa! Hai să mâncăm!...

Vădit fericiţi că scapă de acolo, cei doi gândaci începură să ţopăie veseli spre ieşire.

După plecarea celor doi, C începu să se plictisească, aşa că începu să meargă de colo-colo, îndreptându-se spre altar, acolo unde sicriele victimelor erau depuse, acoperite de voaluri albe, de mătase. Admiră interiorul fastuos al catedralei, îmbrăcat în marmură albă şi neagră, împodobit cu felurite icoane şi sculpturi în mărime naturală. Statui înfăţişând gândaci în poziţii marţiale, dând ordine sau smerite erau aşezate la fiecare câţiva paşi, cu datele de identitate şi funcţia celui reprezentat fiind scrijelite chiar acolo, la picioarele statuii.

Se strecură printre sicrie, aplecându-se când şi când asupra lor, din pură curiozitate. Gândaci negri, cu antene lungi revărsate afară din sicrie, cu câte un picioruş ascuţit aruncat nonşalant peste margine. Aveau plăgi împuşcate în zona capului. “*Îngrozitor*”, exclamă în gând C, realizând pentru o clipă cum apărea el în ochii celorlalţi- un gândac mare şi greoi, din care se scurg zemuri de diferite culori pe pardoseala de marmură. În graba cu care fugise nu apucase sa cureţe in detaliu carcasa poliţistului. Pentru o clipă scârba fu atât de mare, încât se sprijini de marginea unui sicriu, cu mâinile şi picioarele tremurând şi cu stomacul tresăltându-i vesel, dornic să-şi verse conţinutul. Se forţă să se gândească la orice altceva, iar în minte îi veni o amintire de la malul mării, din iarnă trecută.

Amândurora le plăcea marea, şi lui şi Dorei. Nu puteau sta mai mult de câteva săptămâni departe de ţărmul ei, indiferent de anotimp. Mai ales în sezonul rece marea le dădea un sentiment aparte, de regăsire, de capăt de lume, atunci când doar ei doi străbăteau kilometri de plajă, îmbrăcaţi gros şi ţinându-se de mână. Atunci aveau impresia că intreraga lume a dispărut şi tot ce a rămas este acel petic de nisip bătut de apele reci, acele scoici moarte şi urât mirositoare ce se descompun lent, în zile şi săptămâni, până la venirea primăverii.

În acea zi ajunseseră departe când i-a surprins ploaia rece, îngheţată, venită parcă de nicăieri. La început au râs şi au început să fugă, bucurându-se de imaginea întunecată, aproape neagră a valurilor ce se repezeau spre ei, ca nişte fiare flămânde însă neputincioase. Însă atunci când negura serii s-a abătut dintr-o dată, de parcă un zeu al naturii a hotărât să stingă lumina universului, s-au speriat şi au hotărât să se întoarcă la maşină. Vijelia s-a înteţit brusc şi apele mării s-au repezit spre mal cu ferocitate, rupând hălci întregi din acesta şi scufundându-le în

adâncurile îngheţate. Nu mai vedeau nimic în acel întuneric de nepătruns, în timp ce alergau ţinându-se de mână. Zgomotul turbat al valurilor şi spuma rece ce îi stropea câteodată precum o rafală de mitralieră constituiau singurele repere în acel haos de dinainte de facerea lumii.

Dora a căzut la pământ şi a început să ţipe de durere. Cu toate că erau siguri că acea stâncă ascuţită nu fusese acolo la venire, iată că acum apăruse de nicăieri, aproape rupându-i fetei ambele picioare. S-au aşezat în nisipul îngheţat iar C a strâns-o la piept, încercând să-i domolească hohotele de plâns, în timp ce ploaia ce se transformase între timp în lapoviţă le biciuia capetele dezgolite. Amândoi au crezut că vor muri acolo, o moarte stupidă, aşa cum de regulă sunt morţile aventurierilor, iar asta i-a făcut să râdă din nou, un râs prostesc la capătul lumii, râsul ultimilor doi oameni de pe pământ.

Sicriul se mişcă puţin, sub apăsarea lui C, iar acesta se trezi din reverie. Privi fără să vrea la voalul de mătase, aproape transparent, iar ceea ce văzu dincolo de acesta îi stârni curiozitatea. Maxilarul proeminent al gândacului al cărui corp îl împrumutase îi limita destul de serios vederea, aşa că îşi dădu la o parte coiful acela ciudat, fără să-i pese de ceea ce ar fi putut spune ceilalţi. Prin mătasea aceea fină, se întrevedea un chip de culoare ivorie, o culoare pe care niciunul dintre gândacii din jur nu o putea avea vreodată.

Întinse mâna stângă şi ridică încet giulgiul, descoperind mai întâi un umăr alb, plete lungi şi negre şi în cele din urmă un chip feminin având o expresie împăcată, liniştită, aşa cum au toţi morţii îmbălsămaţi.

Era Dora!

Iubirea vieţii lui, cea de care se despărţise certat cu câteva ore în urmă, la petrecerea aia nenorocită, din care îşi amintea din ce în ce mai puţin!

“Dora!”, strigă C, aproape răcnind la chipul palid şi mort. Vocea lui se auzi ca un sunet de armă în tăcerea de acolo si continuă să reverbereze pentru o vreme.

Câteva sute şi mii de gândaci negri se întoarseră ca la un semnal către el, privindu-l furioşi.

- Ce se întâmplă domnule, aici este un lăcaş al Domnului, ce înseamnă acest comportament necivilizat....

- Cine i-a dat voie să intre barbarului ăsta?!

- Afară!....Afară cu neciopliţii, aici este o înmormântare!

- Câtă lipsă de tact....

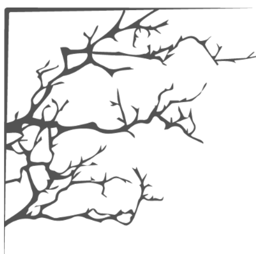
- Oare să ştie ceva ce ar putea ajuta cazul?!....Unde este poliţia, domnilor?!...Poliţia!....Poliţia!....

Gândacii strânseră rândurile în cercuri concentrice, ce îşi reduceau treptat diametrul, apropiindu-se periculos de C, care plângea căzut în genunchi, lângă corpul iubitei.

O gheară apăru parcă de nicăieri, îl smulse cu uşurinţă pe C de acolo şi îl târî cu dezinvoltură pe podea, către o destinaţie necunoscută. Mai mulţi gândaci pe lângă care trecea îl scuipară şi îi strigară vorbe de ocară:

- Criminalule!... Om de nimic!....Vei fi condamnat la moarte!...

Câţiva încercară să-l lovească şi chiar reuşiră, cu toate că viteza cu care era transportat prin acel labirint era destul de mare. Treptat fu învăluit într-un întuneric de nepătruns, ce îi răpi orice reper, cu excepţia sumedeniei de ochi roşii, strălucitori, ce îl priveau acuzatori, din toate direcţiile.

IV.

În cele din urmă şi acele voci fură lăsate în urmă iar C se trezi aruncat într-o încăpere îngustă, cu tavan scund, construită în întregime din lemn. O uşă de mici dimensiuni se trânti peste el, lăsându-l prizonier în acel cub, în care era nevoit să stea cu genunchii la pieptul chitinos de insectă, costumul în care încă mai era învelit. Încercă să se ridice împingându-se într-o mână, însă de fiecare dată se lovi cu capul de tavan după numai doi-trei centimetri, aşa că renunţă destul de repede.

Undeva în lateralul acelui cub se deschise cu un scârţâit o mică fereatră de lemn, dincolo de care, în penumbra aceea, se puteau vedea licărind zecile de ochi curioşi ai unei insecte gigantice.

În tăcerea deplină, inima lui C îşi încetini treptat bătăile, iar bărbatul începu să asculte răsuflarea profundă, pe un ton de bas, ce se auzea din camera alăturată. În cele din urmă insecta vorbi, iar vocea îi sună ca venind de la o mare depărtare, însă foarte clară, o senzaţie extrem de ciudată pentru C, care îşi apropie urechea cât putu de mult de deschizătură:

- *Spovedeşte-te fiule....te ascult!*

În faţa unei asemenea enormităţi neaşteptate, C rămase vreme de un minut fără voce, în timp ce creierul său îi formula întrebări în neştire, care mai de care mai necugetate şi lipsite de sens. În cele din urmă rosti nişte fraze la întâmplare, care să ocolească cât mai mult ceea ce îl frământa cu adevărat:

- Am venit trimis de redacţie....să fac un reportaj despre crimă...m-am rugat şi am pupat şi nişte icoane...cu totul că am ratat-o şi eu pe sfânta *Paraskevi...Deka...şi mai nu ştiu cum*. Niciun rezultat...şi acum Dora e.....e....

Tăcu o vreme, aşteptând o replică, un răspuns de care să se lege, să înţeleagă în primul rând ce caută acolo, închis în acea cuşcă claustrofobică. Însă creatura de dincolo de perete preferă să tacă, ca şi cum nici măcar nu l-ar fi auzit.

- Şi după aceea am văzut sicriul....şi cine era aşezat în el....poate dacă nu îmi era rău, nu aş fi văzut-o niciodată...Coincidenţa este de-a dreptul înfricoşătoare, prea ciudată pentru a nu fi ceva necurat la mijloc....Sigur că aşa e, a fost o iluzie, o părere!...De fapt, acolo zace un gândac mare şi negru, împuşcat în piept de un criminal, iar eu o văd pe Dora pentru că îmi pare rău că ne-am despărţit....Aşa trebuie să fie....Da domnule, mintea ne joacă feste, îşi bate joc de noi!...nu-i aşa?!

Iarăşi tăcere, se aude doar răsuflarea profundă a insectei. O inspiraţie ce umple cu aer proaspăt milioane de vezicule, de saci de aer ce constituie probabil aparatul respirator primitiv al gândacului, două trei secunde de pauză, după care o expiraţie şuierătoare, prin care aerul ce spălase tot mucusul acela verde sângeriu, tremurând de viaţă, este expulzat prin cele şase sau zece nări cartilaginoase, ţâşnind spre libertate chiar pe lângă coarnele ascuţite ce împodobesc capul monstruos.

Insecta îşi drese zgomotos glasul şi zise:

- Te-am rugat să te spovedeşti, însă tu îmi povesteşti lucruri pe care le cunosc deja. Trebuie să-mi spui ceva ce nu ştiu, ca de exemplu felul în care ai ucis-o pe Dora, în care ai ucis toţi cei cincisprezece indivizi, la petrecere....Asta ar fi pentru mine un început....

C lasa să-i scape un scurt strigăt de oroare, după care vorbele i-o luară înainte:

- Dar n-am omorât pe nimeni, sunt sigur de asta! De unde v-a venit o asemenea idee ciudată?!... Eu m-am trezit în patul meu dimineaţa devreme, când noaptea încă mai învăluia oraşul! E drept, am fost acolo, însă am plecat, după ce Dora mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată!...

Gândacul începu să râdă gros, cu un sunet ce reverberă în spaţiul din jur, părând a veni din toate direcţiile. C încercă din nou să se ridice, însă se lovi destul de tare de tavan şi se prăbuşi cu piciorul sub el. Ţipă ascuţit de durere, când vârful unui cui sau şurub îi sfâşie carnea braţului, acolo unde nu era apărat de carcasa osoasă.

- De unde ai avut pistolul, că doar nu ai plecat înarmat la petrecere?, întrebă el.

- Care pistol?! Ce pistol?!

- Eii, pistolul şi gloanţele cu care ai împuşcat toţi invitaţii...fiecare a primit matematic câte trei gloanţe din partea ta...în total 45 de cartuşe... De unde le-ai procurat?!

C reflectă o vreme la ceea ce auzise, încercând din răsputeri să-şi aducă aminte cum a plecat de la petrecere. Dora strigase la el să plece, să dispară din viaţa ei, după care izbucnise în plâns şi fugise în baie, încuind uşa după ea. El zbierase furios, bătuse pentru o vreme cu pumnii în uşă, până când a observant că este privit în tăcere de câţiva invitaţi, nişte necunoscuţi. Se ruşinase, cu toate că băuse suficient de mult încât să nu-i mai pese. Oricum, întreaga petrecere căpătase un caracter suprarealist, de parcă ar fi trăit realitatea altcuiva, a unui personaj tragic, ce tocmai pierduse totul.

- Te ascult...zise insecta pe un ton conspirativ, întrerupându-i introspecţia. Erai la petrecere, cumva te-ai supărat şi ai început să te plimbi prin acea casă. Undeva, probabil într-un sertar, ai reuşit să găseşti o armă. Nu cred că ai venit cu ea la petrecere....Deci cum a fost?...

C îşi reluă şirul gândurilor, încercând să-şi reamintească ce făcuse cu câteva ore în urmă, atunci când îi înjurase pe privitori numindu-i spioni nenorociţi şi se retrăsese în living, să-şi toarne un nou pahar de whiskey cu gheaţă. Fără să-şi dea seama, se răsuci în cutia de lemn în care era închis, încercând să-şi întindă picioarele ce-l dureau îngrozitor în poziţia aceea chircită. Simţi cum îl împunge în coapsa vârful rece şi dur al unui obiect şi îşi aduse aminte de pistolul pe care-l furase mai devreme de lângă cadavrul poliţistului. Îşi strecură cu greutate mâna pe sub carcasa lipicioasă şi îl înşfăcă, simţind o bucurie reconfortantă la atingerea metalului aducător de moarte. Acum se simţea mai bine, de parcă ar fi renăscut. Îi verifică repede încărcătorul după care îl îndrepta spre scândura cea subţire ce îl despărţea de insecta imensă de alături:

- Spune-mi te rog părinte, zise C, după părerea ta *care este sensul vieţii*?! Pentru ce ne naştem, creştem în dimensiuni, învăţăm tot felul de lucruri ce nu ne folosesc probabil la nimic, după care murim şi îngroşăm solul cu cadavrul nostru urât mirositor?!

Gândacul se foi pe scaunul pe care probabil era aşezat. Se auzea destul de bine cum îşi mişcă fălcile pline de salivă, apucând şi muşcând ceva imaginar.

- Eu....te întrebasem ceva, îngăimă el nesigur, ceea ce-l făcu pe C să se simtă stăpân pe situaţie.

- Lasă asta pentru mai târziu...suntem într-o catedrală aici, un lăcaş de cult al vostru, *al gândacilor*, din orice specie nenorocită faceţi voi parte. Eu cred- nu cred, sunt sigur de asta- că orice om, pardon insectă, ce trece pragul acestei clădiri, se aşteaptă să primească în primul rând un răspuns

ferm la această întrebare!...Adică, dincolo de fastul evident de altfel, dincolo de banii pe care îi faceţi din afacerea cu icoane şi lumânări, dincolo de aerul grobian de magherniţă negustorească pe care cel ce vine aici îl respiră, trebuie să fiţi şi voi pregătiţi cu nişte răspunsuri de bază la întrebări simple, pe care ar trebui să le anticipaţi!

Orice gazdă se pregăteşte pentru oaspeţii săi! Face curăţenie, cheltuie o sumă de bani pentru a pregăti o masă bogată, cu felurite feluri deosebite de mâncare, face orice pentru ca acea vizită să fie cât mai plăcută. Voi însă primiţi oaspeţi aici pentru a-i jupui de ultimul bănuţ din buzunare, vânzându-le propriile lor speranţe! Bun, înţeleg şi asta, însă înainte de a mai răspunde eu la orice întrebare din partea ta, *vreau să-mi spui acum care este sensul vieţii?!...*

Insecta tuşi de câteva ori şi scuipă pe jos ghemotoace de salivă, după care îşi drese glasul, făcându-l mai mieros:

- Păi, dacă asta de mulţumeşte, ţi-aş zice că sensul vieţii este pur şi simplu să trăieşti! Te-ar satisface o asemenea definiţie?! Bănuiesc că nu şi probabil că acesta este motivul pentru care am inventat religia, pentru că acest răspuns ne nemulţumeşte pe noi toţi...

C tăcu o vreme, reflectând la răspunsul primit, după care zise:

- Asta înseamnă că dacă acum te-aş omori- să presupunem asta pentru o clipa- tu ţi-ai pierde sensul vieţii, nu? Atunci când mori, viaţa ta nu prea mai are sens, nu?!

Începu să râdă destul de tare, încât insecta de alături se nelinişti.

- Bine atunci, zise C. Haide să-ţi spun cum am făcut rost de pistol acolo, la petrecere. Numai că va trebui să vii mai aproape, vreau să-ţi spun la ureche, oricare ar fi ea. Apropie-ţi urechea de fereastră, filosofule, ca să-mi afli secretul! Sensul vieţii tale în acest moment este bicisnic şi anume este acela de a afla de la mine cum am făcut eu rost de pistol şi cum i-am omorât pe toţi la petrecerea aia nenorocită!

Insecta tăcu pentru o vreme, gândindu-se la motivele din spatele vorbelor lui C, însă în cele din urmă se convinse să încerce, nu avea ce să se întâmple, poate criminalul se hotărâse să vorbească până la urmă. Îşi lipi capul de fereastra îngustă de lemn, după care şopti abia audibil:

- Spovedeşte-te fiule...aici şi acum, eu sunt Dumnezeul tău, în faţa căruia poţi mărturisi tot ceea ce îţi apasă pe inimă...

Fără să mai stea pe gânduri, C ridică pistolul şi trase câteva focuri în rafală, vreo 5 sau 6. Trase în spaţiul acela îngust, împuşcăturile facură un

zgomot infernal, iar C simţi cum bucăţi de os, sânge şi carne îl stropesc din cap până în picioare. Insecta răcni de durere, se izbi de perete câteva minute în şir, după care se prăbuşi la podea, continuând să zvâcnească şi să geamă.

"Trebuie să scap naibii de aici până când vine poliţia", îşi zise C şi începu să izbească cu picioarele în uşiţa pe care intrase. Când se convinse că nu pe acolo putea ieşi, se agaţa de marginea ferestrei şi începu să tragă de ea cu ambele braţe până ce smulse din cuie o scândură. Încurajat, continuă să împingă şi să tragă şi alte bucăţi de lemn, până când fereastra se transformă într-un fel de uşă mai mică prin care putu lejer să treacă în camera preotului.

Pe podea zăcea prăbuşită o insectă gigantică, bine hrănită, ce îl privea sticlos prin cei o mie şi unu de ochi, în timp ce gemea întretăiat. Din gură i se scurgea pe podea un lichid negru, ce ar fi putut fi sânge în acea lumină chioară. C se aplecă şi îi rupse o antenă, lungă de aproape doi metri şi destul de groasă, după care îi ură o viaţă frumoasă şi părăsi încăperea.

Se trezi înconjurat de o mare de gândaci ce se îmbulzeau spre ieşirea din catedrala. Îl întrebă pe unul mai mic şi binevoitor ce se întâmplă, iar acesta îl lămuri că se merge către cimitir, pentru slujba de îngropăciune. Neavând altceva ce face, C se lăsă luat pe sus şi purtat de valul de gândaci timp de o oră sau chiar mai bine. Se mulţumi să asculte conversaţia interesantă ce avea loc în jurul lui, între câţiva prieteni nimeriţi acolo cine ştie din ce motiv- poate doar din curiozitate. E drept, şi ei îi aruncau priviri interesate, de parcă l-ar fi cunoscut de undeva.

Un gândac cenuşiu, trecut bine de vârsta tinereţii le povesti celorlalţi doi mai tineri următorul secret:

- Prieteni, la pregătirea unei mese rapide, de weekend, pentru câteva familii, cel mai nimerit este grătarul. Fie că vorbim de carne de porc sau vită, eventual o brânză mai grasă numai bună de topit, sau poate un peşte- cu toate că personal nu sunt un fan- eu cred că grătarul este cea mai potrivită opţiune.

Ceilalţi doi, un gândăcel albăstrui cam bondoc şi unul negru, subţire şi înalt, ca o girafă, se grăbiră să confirme.

- Da, domnule, zise bondocul, absolut, absolut! Însă mai trebuie ceva pentru ca petrecerea să fie un succes şi anume un vin bun, domnilor! Este că am dreptate?...

- Ba bine că nu, frate, se grăbi să aprobe girafa. Şi nişte muzică bună, în surdină...ceva să nu deranjeze mesenii, ci să ajute digestia...

Cenuşiul se lansă într-un discurs lăbărţat despre cum se fezandează şi se prepară carnea, ce ingrediente se pun în baiţ, cum trebuie rumenita ea cu atenţie pe o parte şi pe alta.

- O artă, domnilor, o adevărată artă!....

- Şi doamnele?...interveni girafa, uşor inoportun. Avem nevoie de dame, pentru ca grătarul să fie un succes. Voi aveţi prietene, însă eu...pentru mine este întotdeauna dificil să găsesc pe cineva care să mi se alăture la o asemenea petrecere.

- Băieţi, strigă dintr-o dată bondocul. Ce-aţi zice voi- şi insist să nu vă grăbiţi cu un raspuns- dacă v-aş propune să organizăm o petrecere în această seară? Este încă ora 16, avem ceva timp, e drept că nu foarte mult, pentru a organiza ceva frumos, memorabil chiar!

Ceilalţi doi nu ziseră nimic, însă fălcile lor fremătară de plăcere.

- Uite, continuă bondocul, ieşim de-aici în următorul sfert de oră. Nu mai mergem la îngroparea amarâţilor ăştia, oricum nu-i cunoaştem iar aglomeraţia este insuportabilă. Facem în schimb altceva: mergem la supermarket şi cumpărăm carne, cărbuni şi băutură, adică tot ceea ce ne trebuie pentru o seară de succes. Pe drum ne gândim pe cine mai invităm, însă nu prea mulţi, ca să nu deranjăm vecinii. Stau eu la casă, cu grădină şi piscină, însă tot am vecini şi încă unii sensibili!

Chiar în acel moment bondocul îl călcă din greşeală, sau poate intenţionat pe C pe picior, iar acesta făcu fără să vrea o grimasă de durere.

- Îmi cer mii de scuze, domnule, mii de scuze! Nu am vrut...însă este foarte aglomerat aici, parcă întregul oraş a venit să asiste la înmormântarea asta! Vă doare rău?! Mai avem puţin şi scăpăm, sunt sigur că mare parte din această mulţime se va împrăştia după ce ieşim din clădire....

- Nu-i nimic, zise C scurt, nevrând să dezvolte un dialog cu acei filosofi ai grătarului.

- Ei, pe dracu', nu e nimic, râse bondocul. Am un picior aşa de ascuţit- prietenii mereu îmi spun asta! Şi mai sunt şi supraponderal...însă doar uşor, uşor supraponderal, nu obez! Însă pariez că vă doare foarte tare, asta dacă nu v-am frânt oasele.

C nu mai zise nimic, sperând să scape de acel gândac enervant.

- Uite, ştiu cum am să mă revanşez faţă de dumneavoastră, nu-i aşa băieţi? Bondocul se uită triumfător către ceilalţi. Te invităm la o petrecere! Da, da, chiar în această seară, la mine acasă! Să ştii că nu accept un refuz din partea ta, ba dimpotrivă! Invită-ţi soţia sau prietena să te însoţească!

Ceilalţi doi prieteni se repeziră asupra lui C să se prezinte, întinzându-şi braţele lor încărcate de ghimpi şi acoperite de peri negri, ascuţiţi. Îi povestiră toţi în acelaşi timp ce frumos va fi acolo, ce maieştrii sunt ei în pregătirea cărnii, ce baie vor face în piscina luminată, după căderea nopţii!

Atât de mult vorbiră, încât la un moment dat C se trezi că încuviinţează fără voia lui, doar ca să scape de acel asalt dezgustător de carne friptă şi băutură. *“Oare gândacii ăştia idioţi şi-au făcut un ţel în viaţă din a mânca şi a bea şi din a trăncăni tot timpul despre despre asta? Doamne fereşte, o fi o fericire să fi prost, însă poate că e prea mult, nici chiar aşa!”*

- Şi pe cine aduci cu tine la petrecere?, îl conjurară să răspundă cei trei, în acelaşi timp.

- Prietena mea, Dora, minţi C, doar de dragul de a-i rosti numele. Îşi întoarse privirea în direcţia în care sicriul acesteia ar fi trebuit să se afle şi îşi muşcă buzele până la sânge.

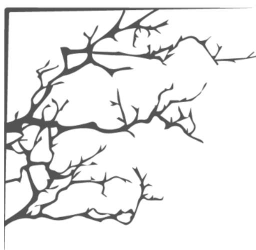
- Trebuie să fie o fiinţă extraordinară, minunată, se grăbiră cei trei să afirme. Când i-ai rostit numele ai avut pentru o clipă chipul transfigurat, te-ai schimbat la faţă, ceea ce înseamnă că o iubeşti foarte mult!

C îi privi înciudat, arătându-şi întregul lui dispreţ, însă nu putu să spună altceva decât:

- Da, să ştiţi că o iubesc tare mult.

Închise o clipă ochii, aşteptând râsetele celorlalţi, cuvintele de batjocură ce se rostesc de regulă în împrejurări în care băieţii îşi deschid sufletul în faţa altor băieţi, însă nimic, niciun sunet. Aşteptă câteva secunde, după care deschise ochii şi-i descoperi privindu-l cu admiraţie, cu invidie chiar. “*Voi, mâncătorii de grătar nu prea ştiţi cum este cu iubirea*”, comentă C răutăcios în gând. De fapt era bucuros că îi întâlnise pe aceşti oameni, se simţea pentru prima dată mai bine de când se trezise cu noaptea în cap, dimineaţa. Avea nevoie de empatia cuiva, dacă explicaţiile îl eludau, iar acest grup unit de indivizi simpli la minte, era exact ceea ce cauta.

Reuşiră să iasă afară din catedrală în următoarea jumătate de oră, timp în care C făcu faţă cu brio dialogului simplist al gândacilor. În sunetele clopotelor, cortegiul funerar se îndreptă spre cimitir, urmat de peste zece mii de insecte de diferite mărimi şi structuri, ce se târau în urma lui, mergând pe picioarele din spate.

V.

Cei patru rămaseră pe loc şi o vreme priviră în urma acelui cortegiu fără să spună nimic. Afară era destul de frig, iar zăpada proaspătă căzută în seara precedentă, troznea sub ghearele lor osoase. Girafa, subţire şi bolnăvicioasă, începu să tremure şi să se agite pe loc, pentru a se încălzi.

În cele din urmă bondocul sparse liniştea:

- Acum că am scăpat, eu zic că e momentul să înveselim puţin atmosfera, băieţi. Hai să fumăm o ţigară, după care să mergem să facem cumpărăturile, că se închid magazinele...

Girafa şi cenuşiul incuvinţară, după care scoaseră la iveală pachetele de ţigări, din care îl serviră şi pe C. Le aprinseră cu o brichetă fistichie din metal şi suflară în văzduh fumul, ceva mai relaxaţi.

- Ce bine că am scăpat din înghesuiala de-acolo, comentă visător bondocul, după care scutură scrumul pe iarba îngălbenită. Măi băieţi, simţeam că mă sufoc, a fost mult prea aglomerat...

- Mda... a fost o idee proastă să venim, comentă absent girafa. Nu mă mai prind pe-aici până mă însor!...

- Asta nu se va întâmpla în curând, râseră cu poftă ceilalţi.

C stătea stingher, conştient că nu are ce cauta acolo, că este un interpus ciudat şi tăcut, ce poate că îi indispune pe toţi ceilalţi. Fuma nervos, strivind ţigara între degete şi pufăind des, pentru a-şi ascunde frustrarea, însă efectul vizual era exact contrariul. În cele din urmă bondocul dădu semnalul de plecare şi câteva minute mai târziu intrară într-un supermarket.

Imaginea acelor gândaci negri, uriaşi, ce împingeau gânditori cărucioare printre rafturi era atât de ciudată, încât lui C îi veni să vomite şi căută disperat o baie, însă şi acolo gândacii scoteau zgomote stranii, aşa că ieşi imediat afară, după ce îşi stropi fruntea cu apă rece. Cei trei prieteni îl aşteptau la uşă, zâmbitori:

- Haide tată, n-ai băut nimic şi deja dai la răţuşte!, râse cenuşiul.

- Hai mai bine să cumpărăm artileria grea, râse şi bondocul, conducându-i către raionul de băuturi.

În câteva clipe, cu gesturi sigure de expert, gândacii umplură pe jumătate coşul cu sticle de diferite mărci şi culori, peste care aruncară şi câteva cartuşe de ţigări şi cutii de trabucuri. Pe măsură ce treaba devenea serioasă, gândacii începură să vorbească tot mai repede, să facă glume, sub efectul unui soi de adrenalină a petrecerii. Merseră cu toţii la o cabină telefonică de unde sunară o sumedenie de prieteni şi obţinură mai multe confirmări, după care insistară absurd de mult ca C să-şi sune prietena, pe Dora, aşa cum bine reţinuseră.

- Nu se poate să nu participe şi ea, ziseră în acelaşi timp bondocul şi girafa, doar este iubirea vieţii tale, ne-ai făcut şi pe noi curioşi!, după care îi făcură complice cu ochiul Cenuşiului, atunci când C părea a nu privi în direcţia lor. Uite, poftim o fisă, să suni!

Introduseră bănuţul în cutia telefonului, după care îi întinseră receptorul.

- Te rog... formează, zise foarte serios Cenuşiul, după care toţi cei trei gândaci îl împinseră pe C în aparat, flancându-l din cele trei părţi.

- Ştiţi...Dora este o fire introvertită...nu agreează adunările de oameni....

- Sună!, mârâi Cenuşiul, împingându-l din spate atât de tare, încât C se lovi la cap de pârghia metalică folosită pentru anularea convorbirilor.

C formă la întâmplare un număr, sperând ca acela să fie numărul cel corect. Memoria îi juca feste, tot ceea ce ţinea de Dora şi viaţa lor în comun era oarecum învăluit în ceaţă, un val alb şi de nepătruns, de sub care ieşeau uneori amintiri răzleţe, întâmplătoare, indiferent de voinţa sa. Spera ca memoria degetelor sale să funcţioneze, probabil că formase acel număr de sute şi mii de ori în ultimii ani. Pe de altă parte, el ştia un amănunt pe care gândacii nu îl cunoşteau, şi anume acela că Dora era înmormântată chiar în acel moment în vreun mormânt fără nume din Cimitirul Gândacilor, Insectarul sau cum naiba i-or mai spune ciudaţii ce populează această lume stranie. Însă, chiar în momentul în care reflecta la aceste lucruri, din receptor se auzi vocea caldă şi întrebătoare a Dorei, ceea ce-i făcu pe cei trei gândaci să-l împingă şi mai tare în aparat, obligându-l să vorbească.

- *Alo?!*, se auzi în receptor.

- Răspunde-i!, spuse bondocul, cheam-o la petrecere!

- Haide, vorbeşte, lătră şi cenuşiul, cu şiraguri lungi de flegmă transparentă, scurgându-i-se din gura înţesată de dinţi mărunţi. Părea să-i fie o poftă teribilă, pe care abia o putea masca.

- Alo, Dora?, îngăimă aproape sugrumat C. Aaaa...sunt la un supermarket acum şi m-am întâlnit cu trei prieteni mai vechi.....

Făcu o pauză, moment în care girafa se aplecă fără niciun cuvânt asupra lui şi-l muşcă de ureche până la sânge, încât C ţipă de durere.

- Vreau să te invit la o petrecere pe care ei o organizează, în seara asta....

- Pe strada Rândunicii, numărul 3, scrâşni bondocul.

- Ai auzit, pe strada Rândunicii la numărul 3, îngăimă C. Nu ştiu, poate eşti ocupată acum, poate e prea din scurt...

- *Vin!*, răspunse sec receptorul. Ajung pe la 10....

- Ce bine!....Te ast..., mai apucă să spună C transpirat tot, înainte ca cei trei să tragă de pârghia metalică a aparatului pentru a întrerupe apelul.

Îl împinseră fără niciun cuvânt pe C înspre zona raionului de carne, acolo unde se puteau vedea zeci de sortimente împachetate în cutii mici, de felurite culori.

- Este o petrecere în onoarea voastră, a ta şi a prietenei tale, aşa că tu vei alege carnea, decretară gândacii, râzând. Este foarte important ca aceasta să-ţi placă ţie...

Erau acolo toate cărnurile de insecte şi larve, organe în culori vii, congelate, ochi imenşi ce îl priveau pe C dintr-o altă dimensiune, fragmente de cranii măcelărite grosier, din topor şi alte zeci şi sute de enormităţi în faţa cărora lui C îi veni din nou să vomite şi plecă spre baie. În spatele lui, gândacii cei veseli râseră de aparenta lui slăbiciune şi îşi făcură din nou cu ochiul, complice.

O jumătate de oră mai târziu, plătiră la casierie şi îşi împărţiră pungile, iar bondocul decretă că vor merge pe jos spre casa lui, întrucât stă foarte aproape. Între timp se inoptase bine, iar Cenuşiul îi explică lui C că vor trebui să se grăbească, pentru că este deja ora 9. Se lăsase o ceaţă opacă şi rece, ce limita vizibilitatea la maxim un metru, iar din cer cădea o ploaie măruntă şi îngheţată, ce topea zăpada de pe jos, transformând-o într-o mocirlă murdară. Dintr-un motiv sau altul C era încălţat în nişte pantofi de birou, eleganţi, în care apa pătrunsese aproape imediat. Începu să dârdaie în carcasa cea rece de gândac în care era învelit, iar clănţănitul dinţilor săi nu le scăpă celorlalţi.

- Băiete...ai o constituţie foarte slabă, de învins!, decretă girafa pe un ton sentenţios. Ţi-aş da să bei o duşcă din sacoşă, o tărie, ceva, sincer, mi se rupe inima când te văd atât de fragil...

Cei trei gândaci îl flancară şi-i puseră gheruţele peste umeri, pentru a-l sprijini să meargă, cu toate că nu avea nicio idee încotro se îndreaptă prin ceaţa aia impenetrabilă. Sprijinul se transformă treptat într-o împingere

constantă din partea celor trei, aşa că C fu nevoit să mărească pasul, aproape să alerge, în timp ce sticlele din sacoşe se loveau între ele, scoţând clinchete sumbre, în pustietatea aceea. Nu se vedea nicio lumină sau maşină, nicio altă fiinţă, însă mai grav era că nu se vedea nicio casă sau clădire de locuinţe, absolut nimic! Alergau în linie dreaptă dinspre nicăieri spre nicăieri, cel puţin aceasta era senzaţia lui C, care între timp năduşise rău şi gâfâia din ce în ce mai epuizat.

- Mai avem puţin, comentă laconic bondocul, aparent neafectat de viteza cu care se deplasau.

- Aşa zici mereu tu, ripostă girafa. De fiecare dată când ne inviţi la petrecere se întâmplă asta... Dacă vrei să ştii, nici măcar nu ştim unde stai, ne este imposibil să localizăm *strada Rândunicii, numărul 3*.

- Eu am reuşit odată să ajung în apropiere, la vreo zece kilometri distanţă, însă ai venit tu să mă iei, adăugă şi Cenuşiul. Oare cum ştiu însă invitaţii să ajungă întotdeauna acolo, la timp? E o enigmă pentru mine...întotdeauna a fost. Poate că foamea îi conduce, îi atrage acolo, ca un magnet... De fapt, profit şi eu de uluirea evidentă a domnului C pentru a clarifica şi eu lucruri ce nu au avut niciodată un sens sau înţeles.

Bondocul nu zise nimic, continuând să meargă repede pe picioruşele lui mici şi ascuţite, ce se înfigeau fără greş în gheaţa de pe trotuar. Se lăsă tăcerea între ei, însă cu toţii ştiau că bondocul le e dator cu o replică, iar în cele din urmă acesta vorbi:

- Băieţi, oricât de trist sau absurd este ceea ce urmează să vă spun, trebuie să recunosc că nici eu nu mi-am pus vreodată problema direcţiei, a reperelor, a destinaţiei unde vă duc. Ea, casa mea, este întotdeauna acolo, de oriunde aş veni, indiferent ce mijloc de transport folosesc. Iar distanţa până acasă este întotdeauna variabilă, funcţie de ceea ce-mi propun.

- Cum aşa?, se miră girafa, ridicându-şi caraghios antenele până la trei metri înălţime.

- Dacă sunt obosit şi zic “*ce departe e până acasă*...”, atunci întotdeauna drumul este foarte lung şi intortochiat, un labirint. Însă dacă sunt în formă, bine hrănit şi vesel şi-mi zic “*ajung imediat acasă*”, atunci casa mea este chiar după prima curbă, la câteva sute de metri depărtare. Ciudat, însă extrem de folositor, aş zice eu!...

- Mda, numai că mergem de ceva vreme, ar fi cazul să-ţi spui că am ajuns acasă, drumul ăsta a început să mă plictisească, comentă Cenuşiul, ce

devenise între timp doar o voce, întrucât nu mai era vizibil în ceaţa aceea lăptoasă.

- Păi, chiar am ajuns, se grăbi să-i răspundă bondocul şi îi opri în faţa unor porţi întunecate, metalice, cu o lucrătură ce descria arabescuri fine, o operă de artă orientală.

Faptul că gardul nu avea nicio poartă nu îi deranja pe gândaci, care se căţărară cu abilitate şi trecură în partea cealalata, trăgându-l aproape fără efort şi pe C după ei. Se întrezărea o casă gigantică, placată cu piatră, al cărei vârf se pierdea imediat în ceaţă. În mica grădina din faţă erau plantaţi câţiva arbuşti şi brăduţi îngheţaţi, de talie mică. Zăpadă de pe alee era groasă şi părea a fi neatinsă de la începutul iernii, ceea ce lui C i se păru a fi foarte ciudat. “*O avea şi o intrare prin spate*”, îşi explică el ciudăţenia.

Bondocul descuie uşa, aprinse lumina, după care îi invită vesel în holul încălzit, făcând tot felul de glume banale, tipice pentru genul ăsta de petreceri spontane. Pătrunseră într-un living imens şi cufundat în lumină galbenă, dominat de o canapea enormă, aşezată chiar în mijlocul camerei.

- Faceţi-vă comozi, zise bondocul, eu mă duc să pun la frigider chestiile astea şi să pregătesc grătarul...în schimb tu, C, nu poţi rămâne aici...

- Cum adică?!...

- Te rog frumos, eşti oaspetele nostru de onoare, cât timp noi pregătim petrecerea, tu vei sta liniştit şi te vei relaxa.

Ceilalţi doi gândaci fură imediat de acord, aşa cum şi fuseseră înţeleşi după cum îşi dădu seama C, aşa că îl luară pe sus fără multe menajamente şi îl aruncară într-o cămăruţă măruntă, un fel de cămară rece şi goală, în care erau aruncate la întâmplare câteva scaune vechi de lemn. Imediat după ce îl lăsară acolo, se grăbiră să iasă, bulucindu-se pe uşă îngustă, o încuiară pe dinafară şi-i stinseră lumina.

Degeaba se repezi C şi lovi cu pumnii în uşă, strigând că nu-i place acolo, în întuneric, gândacii râseră şi-l asigurară că are o poziţie de invidiat, tot ce trebuie să facă este să se relaxeze şi să o aştepte pe Dora, în timp ce ei duc tot greul cu pregătirea petrecerii.

- Citeşte o carte, îl sfătui bondocul, trebuie să fie vreuna pe-acolo! Te văd aşa, mai intelectual!...

- Asculta muzică, eu aşa m-aş relaxa în locul tău, zise girafa, plecând nepăsătoare către grădina din spate.

- Uită-te la televizor, zise şi Cenuşiul, începând să ascută nişte cuţite lungi, de măcelărie, eu intotdeauna fac asta!

C se aşeză bâjbâind pe un scaun, răsturnă cu zgomot altul şi aşteptă. Camera era complet goală, cu excepţia unor cârlige ascuţite din oţel, montate în pereţi, ce-i trădau vocaţia de cămară sau depozit de alimente. Îşi frământă mâinile, gândindu-se la situaţia absurdă în care se găsea, cât de rapid se deteriorase viaţa lui socială. În urmă cu numai 24 de ore avea o iubită, iubirea vieţii lui, un serviciu la care era probabil apreciat şi o locuinţă, în care să se retragă la finalul unei zile istovitoare de muncă.

Iar acum?...Acum nu mai avea nimic....

Nu că i-ar fi păsat vreo clipă de serviciu, nu în circumstanţele astea ciudate, însă nici măcar acel nenorocit de reportaj să nu-l finalizeze?! Cum să mai dea mâine ochii cu şeful lui din redacţie?! Probabil că acesta îl va concedia şi-l va expedia pe treptele acelea înșelătoare, fără sfârşit, din clădirea corporaţiei, de unde va ajunge direct în fundul iadului, oriunde ar fi fost acela!...

Trebuie să scape imediat de gândacii ăştia ciudaţi, asta trebuie să facă! Imediat cum va sosi Dora, iar insectele îi vor permită să iasă din cămară, vor pleca instantaneu de aici. Chiar dacă nu are nicio idee unde se află, e imposibil să nu apară o maşină, un tramvai, care să-I ducă acasă la el, cât mai departe de nebunia asta!

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un ciocănit discret, abia auzit, în uşa cămării... Nu ştia cât timp trecuse: un minut, o oră?!

Se ridică imediat, merse la uşă şi îşi lipi urechea de lemnul acesteia. Ascultă.

- *Iubitule..., se auzi o voce atât de suavă şi fină, ca adierea unui vânticel de vară la malul mării. Am sosit....Mi-a fost doooor de tineeeee...*

C apucă clanţa şi trase cu putere, însă uşa era încuiată, făcuse acest gest mai mult pentru a atrage atenţia gândacilor ce se aflau probabil în living, ca să-i deschidă. Venise Dora, cum puteau să-l uite aici, cum?!

- Dora, sunt închis aici, iubito!...strigă el exasperat, simţindu-se cumva ca un copil neajutorat, ai cărui părinţi tocmai s-au întors acasă de la serviciu.

În liniştea deplină ce urmă, C auzi cum se întoarce cheia în broască, atât de încet, de parcă persoana aflată de partea cealaltă a uşii avea mustrări de conştiinţă. Aşteptă, privind fascinat cum clanţa uşii se lasă în jos, atât de încet încât păru a dura o eternitate. Încuietoarea scoase un sunet slab, atunci când mecanismul se eliberă, iar uşa se întredeschise.

Spre stupoarea lui C, dincolo de uşa cămării domnea întunericul cel mai nepătruns!...

- Dora, zise el înfrigurat, cuprins dintr-o dată de o panică cum nu mai întâlnise vreodată, Dora, unde sunt toţi ceilalţi?! De ce nu aprindem lumina?!...

- Stai liniştit, iubitule, am venit exact cum am promis, la ora 10, chiar dacă băieţii m-au lăsat să aştept puţin în faţa uşii.

- Dar gardul, cum ai trecut de acel gard masiv, lipsit de poartă?!

Dora râse cristalin, de parcă C tocmai spusese o naivitate drăgălaşă. Îl împinse uşor în cameră, atingându-l cu o mână catifelată, iar C nu protestă, o ascultă docil, ca paralizat. Avea nevoie de cineva căruia să i se confeseze, să ceară un sfat cu privire la situaţia ciudată în care se găseşte şi cine putea fi acea persoană, alta decât iubirea vieţii lui?!

- Dora...mi-a fost teamă, îţi spun, pentru o clipă acolo, în biserică, am crezut că ai murit... că te-am omorât...Nemernicul de mine....şi preotul mi-a spus asta, toţi mi-au spus asta....

Iarăşi se auzi râsul acela uşor şi cristalin, ca sunetul unui clopoţel mic, mic de tot.

- Şi Dora, ceva ciudat s-a întâmplat cu mine, cu mintea mea...gândacii sunt peste tot! Nu reuşesc să mi-i scot din minte, îmi stau cuibăriţi în suflet şi mă rod pe dinăuntru, lăsând în viaţă doar carcasa asta goală, o vagă urmă a ceea ce-am fost!...

C îşi luă capul în mâini şi începu să plângă, înfrânt. Dintr-o dată simţise nevoia de a-şi exprima toate fricile şi angoasele acelei zile, toată groaza bine mascată pe care ultimele ore i-o pricinuiseră. Jucase tot acel teatru, simulacru, însă actoria se ştie, vine întotdeauna cu un cost, iar el era acum complet epuizat, distrus, lipsit de orice forţă vitală.

- Linişteşte-te, zise Dora cu aceeași voce suavă, nimic nu este pierdut încă. Mâine dimineaţă te vei trezi iarăşi în lumea ta, totul va reveni la normalitate. Mă vei găsi ca de obicei acolo, în colţul pleoapelor, alături de tine pentru totdeauna.

C mai plânse puţin, după care îşi reveni. Îşi smulse de pe el carcasa uriaşă a gândacului, ce părea că îl ţine captiv în acea lume de coşmar și o aruncă cît colo. O luă în braţe pe Dora, în întuneric, simţindu-i pielea fierbinte, atingerea părului ei negru ca tăciunele şi în acel moment avu sentimentul invincibilităţii. Nimic nu mai putea să-I înfrângă acum, totul a fost doar o iluzie prostească, o cădere psihică de moment!

O sărută fierbinte şi lung, chiar dacă buzele lui fură rănite de atingerea ei, nu observă acest lucru.

De dincolo de uşă se auziră vocile celor trei gândaci, iar C înţelese că visul cel urât, coşmarul, continuă:

- Ce-or face ăştia înăuntru de atâta vreme...., se auzi clar vocea bondocului.

E totul în regulă, aprindem lumina?!..., zise şi Cenuşiul.

Sunetul hârşâit al unor cuţite se auzi chiar din spatele uşii, moment în care Dora îşi înfipse dinţii în gâtul lui C, continuând să-l strângă la piept. Un mârâit de fiară sălbatică îi răsună în urechi, iar creatura începu să-i sugă zgomotos sângele din rană, cu sleorpăituri înfometate.

C o împinse cu putere, reuşind să o arunce într-o parte, însă mârâiturile înfometate se reluară, în timp ce creatura se pregătea în întuneric pentru asaltul fatal. Surpriza fusese atât de mare, încât C nu scosese niciun sunet. Îşi pipăi rana ce sângera abundent, dar care încă nu-l durea şi înţelese că nu avea mult timp la dispoziţie. În câteva minute avea să-şi piardă cunoştinţa, asta dacă nu era ucis înainte de creatura de coşmar închisă alături de el în cămară.

Ridică în aer scaunul pe care stătuse până în acel moment, ţinându-l precum o armă, deasupra capului.

- Gata copii, intrăm peste voi, nu de alta însă tu, “Dora”, eşti foarte lacomă şi este posibil ca nouă să nu ne mai laşi decât resturi puturoase....

Din living se auziră râsete amuzate, în timp ce cei trei gândaci îşi dădeau probabil ghionturi. O cheie începu să se rotească în uşa cămării, fără nicio grabă.

- E deschisă băieţi!, se auzi vocea surprinsă a girafei.

Creatura se aruncă din nou asupra lui C, prinzându-l de umeri cu braţele ei lungi şi lipicioase, însă nu reuşi să-l muşte, deoarece scaunul metalic se interpuse între ea şi pradă. C întinse o mână şi apucă ceva ce putea fi ceafa creaturii, o bucată de piele flască şi grasă, de consistenţa cauciucului. Cu mâna întinsă cât mai departe de trup, pentru a ţine la distanţă gura flamandă ce clefăia la câţiva centimetri de gâtul lui, C săltă creatura prin aer şi o izbi de pereţii încăperii. Ignoră zgomotul ca de fierăstrău al aripilor ce băteau sălbatic aerul, o izbi iar și iar şi în cele din urmă reuşi să o înfigă în cârligele de carne suspendate de perete. Un lichid fierbinte îl stropi peste degete, în timp ce creatura începu să zbiere de durere, rănită grav.

Gândacii din living izbucniră în râs, convinşi de moartea deplină a lui C.

- Băi fratele meu, fătuca asta este absolut letală, comentă bondocul. N-aş vrea să o am adversar vreodată. Nici nu ştiu unde aţi găsit-o, cum aţi aciuat-o pe la petrecerile noastre...

- Hai măi, deschide uşa odată, avem atâtea lucruri de pregătit iar invitaţii trebuie să apară!, se auzi girafa.

Cei trei aprinseră lumina în cămară, după care deschiseră uşa şi se îmbulziră să vadă masacrul pe care colega lor îl făcuse. Însă nu se aşteptau la imaginea ce avea să li se întipărească pentru totdeauna pe retina: C, plin de sânge şi înarmat cu un pistol, stătea drept în mijlocul încăperii, orbit puţin de lumină puternică, însă nu îndeajuns pentru a nu trage glonţ după glonţ în capetele celor trei. Pe latura stângă a încăperii, înfiptă în cel puţin 3 sau 4 cârlige de oţel, insecta înaripată, o monstruozitate de culoare gri, îşi dădea chiar atunci duhul, mişcând în agonie din picioruşele lungi şi subţiri. Ochii ei albaştri erau întredeschişi, iar fălcile înguste şi însângerate sugeau din reflex ultimele picături de sânge rămase pe buze.

“*Trei gloanţe pentru fiecare, atât şi nimic mai mult*”, îşi zise C cu un calm ce îl speria chiar şi pe el, un calm al predestinării. Toate lucrurile astea păreau să se mai fi întâmplat odată şi încă o dată, de o mie de ori înainte, ceea ce îi dădea certitudinea că nu are cum să rateze ţintele.

Gândacii se prăbuşiră în faţă, cu capetele spulberate, blocând parţial uşa cu corpurile lor grase. Din plăgile împuşcate se scurgeau şiroaie de zemuri verzi şi albastre, ce se amestecară formând o culoare ciudată, fluorescentă.

C ieşi din cămară în living, acolo unde pe tăblia barului era aşezată o sticlă de whisky şi câteva pahare pline cu gheaţă. “*Băieţii chiar erau pregătiţi de petrecere...la care eu eram felul principal și de ce nu, desertul....*”, îşi zise în timp ce bău pe nerăsuflate două pahare.

“*Ei, acum să-i aşteptăm şi pe ceilalţi petrecăreţi*”, zâmbi el, după care luă sticla de gât şi se îndreptă spre ieşire.

În următoarea oră şi jumătate, reuşi să împuşte cu succes alţi doisprezece gândaci, mai mici sau mai mari, funcţie de specia din care făceau parte. De fiecare dată operaţiunea se derula astfel: se auzea un ciocănit în uşă, iar C striga “Intră!” şi pregătea pistolul. În secunda în care capul hidos al insectei se iţea de după uşa întredeschisă, trăgea două-trei focuri, spulberându-l. Rareori a avut nevoie de o împuşcătură suplimentară, însă și în aceste cazuri, în care gândacul se târa spre poartă, îşi proptea un

picior sau se suia cu totul pe trupul umflat şi îi dădea lovitura de graţie. Toţi gândacii ucişi au fost târâţi pe rând în casă, în living, unde formară o grămadă voluminoasă, din care mişcau ici şi colo diverse picioruşe. Aveau să mişte aşa, spasmotic, până spre dimineaţă, când totul avea să devină o materie moartă.

Cu muniţia pe sfârşite, C se hotărî că este timpul să plece. Îşi bandajase destul de bine rănile de la gât, stropise totul din belșug cu whiskey şi spera să scape cu viaţa Pierduse însă mult sânge şi avea o senzaţie de sfârşeală, ar fi dat orice să poată dormi acolo, în una din cele două canapele voluminoase. Ultima fărâmă de raţiune îi spunea că dacă va face acest lucru, se va trezi sub privirile poliţiei a doua zi.

Încuie uşa de la intrare, aruncă cheile în grădină, după care se îndreptă spre poarta metalică dinspre stradă. Nici pomeneală să încerce să o escaladeze acum, nu avea suficientă forţă. Caută îndelung şi în cele din urmă găsi o spărtură în gardul viu din grădină, în care se zgârie copios înainte de a reuşi să treacă în partea cealaltă.

Ajunse pe trotuar şi grăbi pasul luând-o la întâmplare, fără o ţintă precisă. Ceața se mai ridicase puţin între timp, însă acum era extrem de frig, iar zăpada topită de mai devreme îngheţase bocnă, formând un polei ca sticla, extrem de alunecos.

“*Îngrozitor de frig....*”, şopti el, încercând disperat să găsească o soluţie.

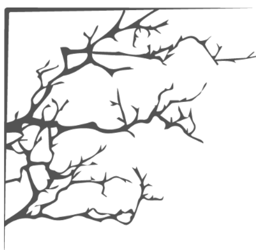
Păşi de-a lungul unor șine de tramvai, trecând de ceea ce părea a fi o intersecţie de străzi.

Îşi aprinse o ţigară, după care mai trase o duşcă de whisky din sticla pe care o luase după el. Lichidul înţepător îi amorţi pentru o vreme simţurile, însă după aceea îi fu şi mai frig.

“Ce bine ar fi să apara acum un tramvai”, râse el în gând, gândindu-se la modul ciudat în care bondocul îşi găsea întotdeauna locuinţa.

Şi, spre mirarea lui, din curbă apărură nişte lumini electrice, ce se dovediră a fi ataşate unui tramvai galben şi acoperit de chiciură. Vopseaua era crăpata în multe locuri, unde se vedea rugina agresivă. Se dădu la o parte din calea lui, iar acesta opri şi deschise uşile.

- *Încotro?*, se auzi vocea somoroasa a conductorului.

EPILOG

Ţipetele şi zbieretele din jurul lui îl treziră din reverie.

“Deci aşa am ajuns în această situaţie...”, concluzionă C.

- Deschide uşa şi predă-te!, zbieră gândacul ce-şi săpase un drum prin peretele de lângă pat, iar acum atârna în interiorul camerei, ieşit pe jumătate. Îţi ordon!

C îl împuşcă drept între ochi, însă acesta a fost ultimul glonţ pe care-l mai avusese. Insecta rămase nemişcată, în timp ce o zeamă verde, gelatinoasă, se scurse peste aşternuturile în care dormise.

Se întoarse la masă şi îşi recuperă ţigara din scrumieră, continuând să pufăie gânditor. În aparenţă nu părea să existe vreo soluţie la situaţia de faţă. Gândacii ce înconjurau casa erau cu zecile sau sutele şi toţi păreau determinaţi să-l atace din clipa în care ar fi deschis uşa.

Podeaua camerei începu să se umfle, semn că unele insecte săpau şi pe acolo, căutând să ajungă la el. Geamurile în care gândacii aruncau acum cu pietre se ciobiră în mai multe părţi, iar prin spărturi pătrunseră în interior gheare şi cleşti ce încercau să smulgă o parte din lemnăria de lemn.

“*Totul e pierdut*”, îşi zise vinovat C, ridicându-se de pe scaun.

Privirea îi căzu asupra oglinzii suspendate pe perete, lângă intrare şi acolo se văzu în întregime, din cap până-n picioare. Imaginea îl şocă, era trupul unui OM, aşa cum încă îşi mai amintea că arată oamenii! Nu avea clești ascuțiți, nu avea antene lungi până la pământ, nu mergea pe mai multe picioare ascuțite și pline de ghimpi! Îşi admiră poate pentru prima dată braţele şi picioarele suple şi puternice, linia solidă a pieptului, felul armonios și bine proporționat în care îi era alcătuit trupul. Îşi privi chipul cu trăsături fine, inteligente, fruntea înaltă, ochii largi şi întunecaţi. Văzu în ei panica fără margini în care trăise în ultima vreme, viermele vinovăţiei şi al fricii ce îl rosese flămând pe dinăuntru.

În ultima vreme văzuse doar gândaci din speciile cele mai urâte şi dezgustătoare, fiinţe distorsionate de propria hidoşenie sufletească.

Conştientizarea faptului că este atât de diferit şi cu mult superior acelor fiinţe oribile îi strecură în suflet o mândrie fără margini.

Dintr-o dată simţi o forţă herculeana curgându-i prin vene şi animându-i corpul cel tânăr, forţa superiorităţii absolute, a puterii nelimitate în faţa ieftinei mediocrități .

Aruncă pistolul la podea, după care se îndreptă hotărât spre uşă şi o izbi de perete. Spre surpriza lui, în faţa uşii nu era nimeni. “Lasi nenorociti!...”, rase in sinea sa.

De unde ședea, putea vedea nestingherit linia curbă a orizontului, iar clădirile de birouri, forfota străzii, șirurile de locuințe rezidențiale nu-i puteau obtura vederea. Zgomotul metropolei la venirea zorilor, strigătele gândacilor în drum spre serviciu, sunetul mizeriei aflate in incleștarea pe care ei o numesc viață, nu-i puteau tulbura auzul.

Fără niciun efort, strigă cu o voce de tunet, de Dumnezeu atotputernic al acestei minuscule lumi:

“GÂNDACILOR! Veniţi cu toţii la mine!”

O vreme nu se întâmplă nimic, insa treptat începu să se audă un zgomot venind din toate direcțiile, sunetul produs de milioane de piciorușe ascuțite călcând in viteză pe asfalt, al sutelor de mii de fălci osoase ce apucă si mușcă, ce clefăie pofticioase cu saliva scurgându-li-se pe piept. Toți gândacii acelei lumi stranii, toate insectele dezgustătoare se indreptau catre C, într-un atac devastator!

Rămas in cadrul usii, îi vazu cum vin de departe, de peste tot, formând în depărtare o linie întunecată, acoperită de praf. Îi privi fără frică chiar și atunci când se apropiară la cateva sute de pași, milioane de gândaci imenși, de peste doi metri, agitându-și în aer cleștii lor tăioși, privindu-l cu ură prin miliardele lor de ochi lipsiți de pleoape.

Rămase imperturbabil, conștient de supremația sa si atunci cand se apropiara la câțiva pasi, iar zgomotul produs deveni infernal. Pământul se cutremură sub ropotul picioarelor sacadate, iar tencuiala de pe pereții camerei incepu sa se surpe.

Urletul său triumfător acoperi vacarmul si dintr-o data, ca prin minune, gândacii incepură să se micșoreze, să scadă în dimensiuni! Descumpăniți, se opriră pentru o clipă, neînțelegând ce se întamplă, după care își reluară atacul disperat. Spre amuzamentul lui C, care îi aștepta rezemat de tocul usii, gandacii deveniră tot mai mici, iar strigătele lor de luptă deveniră pitigăiate și ridicole, tot mai subțiri, până cand nu se mai auziră deloc.

Gândacii erau acum mici cât vârful unghiei, însa nici asta nu-i opri din atac, așa că C se mulțumi să-i striveasca cu sutele și miile, pășind deasupra lor cu ghetele lui groase, de iarnă. Continuă sa-i strivească, în timp ce gândurile lui se indreptau către Dora și pentru o vreme uită de trecerea timpului.

Nu avea idee dacă trecusera minute sau ore atunci cand iși reveni din reverie însă, privind în jur, constată că nu mai era nicio urmă de insectă! Cadavrele celor uciși se evaporaseră si ele, pe cât de spectaculos, pe atât de ireal.

Ridică mirat din umeri si intră în casă, nu fără a mai arunca încă o data o privire peste umar către lumea gandacilor. Zâmbi, atunci când văzu că răsărise soarele ce anunța o dimineață superbă.

“Am sa o sun pe Dora să ieșim împreună”, iși zise, pășind în cameră si inchise ușa.

BUCUREȘTI

26 Septembrie, 2019

About the Author

COSMIN BAIU, MBA, are o experiență de peste 20 de ani in domeniul financiar-bancar, activând exclusiv în cadrul unor companii bancare de top la nivel european. A ocupat și ocupă multiple poziții de management executiv (Director Credite, Director Comercial Corporate & Retail, Director Executiv), fiind membru al mai multor Comitete de Credit. Multiplele sale experiențe din zone diferite, ce îmbină activitatea de analiză a riscului de credit cu activitatea de vânzare produse financiare retail și corporate, conducerea cu rezultate excepționale a unor echipe de mari dimensiuni, îi permit o viziune de ansamblu, unică, a lumii financiar-bancare.